

GENEZA III

Dr Corrado Malanga

Uvod

Ovo je treći deo trilogije, pod nazivom Postanak, koji govori o univerzumu, o tome kako je nastao, kako ga shvatamo i o ulozi čoveka unutar ovog virtuelnog sveta. U prva dva dela, pomoću istraživanja izvršenih na polju vanzemaljskih otmica, razjasnili smo da demoni i Bogovi iz mitologije nisu ništa drugo nego današnji vanzemaljci. Povezali smo drevne kabalističke tradicije sa raznim tipologijama vanzemaljaca, vraćajući se unazad kroz istoriju sve do doline reke Ind i do arijevske civilizacije, pokazujući kako nije u istoriji kompletna slika onoga što nam se dogodilo, već u Mitu. U Mitu se, zapravo, nalazi slika prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, dok istorija daje samo nepotpunu viziju o tome kako ljudsko biće ima utisak, o tome kakva je njegova prošlost bila i kakva bi mogla da bude njegova budućnost.

Mit, u svom Jungovskom izrazu, predstavlja zapravo sliku večne sadašnjosti, gde se funkcija talasa prošlosti i budućnosti prelama u jednoj jedinoj sadašnjosti. Postanak I i Postanak II su se suočavali sa problemom čoveka gledajući u prošlost, pokazujući kako univerzum u kome smo uronjeni nije ništa drugo nego jedan virtuelni hologram, gde je vladajuće mišljenje ono o 'dvojnosti'.

Pogrešno se veruje da sve postoji zato što postoji suprotnost svega; pojmu punog odgovara suprotna ideja o praznom, gde vlada par dobro i loše, Postanak III se susreće sa problemom večne sadašnjosti, dobijajući informacije iz ove iskustvene slike: iz podataka dobijenih od proučavanja otmica (regresivna hipnoza, mentalna simuliranja, TCT, FMS, Simbad i ostalo) do podataka dobijenih iz moderne kvantne fizike. Lično iskustvo onoga koji piše, ali ne samo, dozvoljava nam da formulišemo jednu iscrpnu sliku virtuelne stvarnosti u kojoj se nalazimo i snabdeva nas ključem za upravljanje njome jer, kako je već rečeno na drugom mestu, mi smo Kreirajuća Kreacija i sposobni smo da učinimo ono što naša svest smatra da je potrebno učiniti.

Tri ose virtuelnosti

U prethodnim radovima podvukli smo kako kvantna fizika, u najmodernijoj Bomovoj verziji, smatra da je univerzum trodimenzionalni hologram, ne samo zato jer je postojala visina, širina i dužina, već zato što se ove tri dimenzije mogu proglasiti postojećim i na osi vremena i potencijalne energije. Drugim rečima, pojam fraktalnog

trodimenzionalnog univerzuma nam govori da ono što se dešava na osi prostora, vremena i energije prati trodimenzionalni izgled holograma, gde jedan mali deo svega sadrži sve, mada manje određeno.

U ovom kontekstu, model ljudskog bića koji smo stvorili, temelji se na nekom kontejneru, telu, koje ima tri kartezijanske ose za mesto, vreme i energiju. Međutim, ostale tri komponente čoveka, kojima smo dali ime duša, um i duh, bile su vezane za postojanje tri opisivača, koji nisu jednaki za sve.

Duša se mogla definisati u području prostora, energije i svesti, duh u području vremena, energije i svesti, a um je posedovao prostor, vreme i svest. Trebalo bi se još setiti da, dok su prostor, vreme i energija bili realni virtuelni parametri, tj. promenljivi, svest se mogla definisati jedino u realnoj stvarnosti, dakle, nepromenljiva je.

U ovom kontekstu, bilo je čak evidentno kako moderna fizika nije vodila računa o svesti upravo zato što je nemerljiva, već se ističe samo indirektno na neki misteriozan način. Neki fizičari nazivaju ove načine misterioznog pojavljivanja terminom pomalo neodređenim, Skriveni Parametri.

Pod skrivenim parametrom fizičar podrazumeva nešto što se za sada ne vidi, ali što će u budućnosti biti merljivo, i objašnjava sve ono što se danas čini, ali nije u kontekstu sa teorijom fizike o svemu. Jedan primer nedoslednosti fizike se može potvrditi proučavanjem dualizma mnoštva čestica jer, u trenutnom stanju istraživanja fizike, ne zna se tačno koji je odnos koji povezuje ideju mnoštva sa ponašanjem čestica u materiji. U tom kontekstu, vrsni fizičari, kao što su Penroz ili Bom, govore o skrivenim parametrima: ali ovim ćemo se baviti kasnije.

Na našem putu, koji teži da sprovede istraživanje o fenomenima interferencije vanzemaljaca, pomoću gore spomenutih metoda, uvideli smo da su tri važna dela koja okupiraju ljudsko telo to jest: duša, um i duh mogli, s jedne strane, biti poređeni sa ezoteričkim mišljenjem o svetom trojstvu, o trimurti, o umu kao otvrdnutom telu, duhu kao lijevoj hemisferi i duši kao desnoj hemisferi, ali još i kao o neutralnom, muškom i ženskom. Svi pojmovi koji su nalazili širok prostor u ezoteričkim spisima, od onih od gospođe Blavacki do onih od Štajnera, pa sve do pomešanosti sa modernom fizikom Fritjofa Capra.

Mentalne simulacije, sprovedene od dole potpisanog i isprobane na otetim subjektima odnosno pod uticajem ezogenih sila na planeti, ili obični ljudi u potrazi za unutrašnjim odgovorima, predložili su nam jednu viziju čoveka: iako se spolja vidi samo jedna stvar, kontejner, telo, unutar kojega su ugošćeni duša, um i duh, koje karakterišu tri različite svesti, bilo zbog važnosti ili geometrijskog područja, upravo zbog te svesti. Zapravo, ponavljamo da je, po našoj deskriptivnoj šemi duša pokazala da poseduje različite kontejnere na osi vremena, odnosno, bila je u suštini skoro

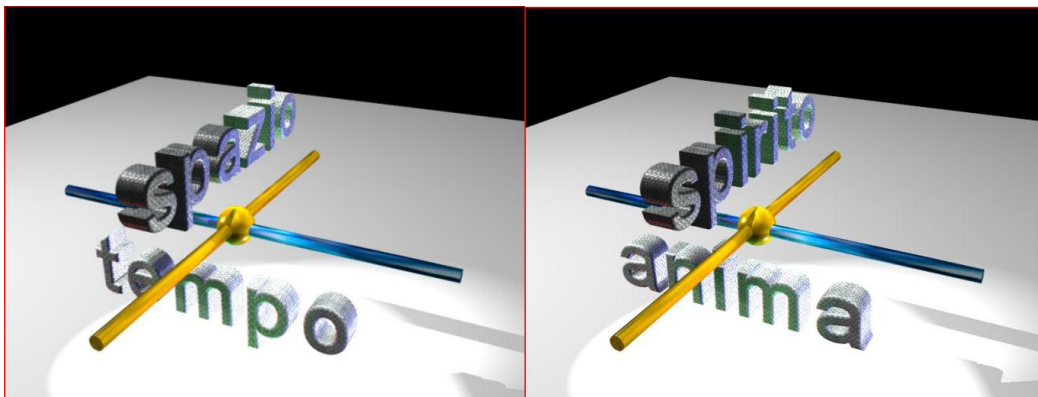
neprestano prisutna u svim kontejnerima koji su karakterisali staro mišljenje o reinkarnaciji, psihijatra Brajana Vajsa.

Vajs je koristio tehniku regresivne hipnoze, da bi izlečio psihoze svojih pacijenata, tako što su morali da ponovo prežive traumu koja je izazvala psihozu; često je ova trauma bila lokalizovana ne u aktuelnom životu pacijenta već u nekom njegovom prošlom ili budućem životu. Vajs ne može da zna Bomovu kvantnu fiziku i ne zna da vreme ne postoji već se sve dešava u jednoj kontinuiranoj sadašnjosti, veruje da je hipnoza sistem za razgovaranje sa sopstvenom dubokom podsvešću. Hipnoza služi da se ponovo ožive sećanja, među kojima i ona o drugim postojanjima, postavljenim na osi vremena, na mestima različitim od ovog aktuelnog.

Međutim, Bomov pojam holografskog univerzuma objašnjava nam univerzum koji nije lokalni, gde vreme ne postoji. Ovo znači da ne postoje prošli ni budući životi već se sve dešava istovremeno, u istom trenutku. Ako je tako, onda subjekat pod hipnozom ne oživljava ponovo statičku prošlost, koja se već dogodila, već potvrđuje ono što se dešava 'sada', u svojoj dinamičkoj prošlosti, koju može čak i menjati svojom voljom. Pošto je svest duhovnog dela uvek ista u vremenu jer je svest o sebi ista na svim mestima na virtuelnoj liniji vremena, trauma koja stvara psihozu, kod subjekta kojeg analizira Vajs, može biti prepoznata na bilo kom mestu na toj liniji i automatski se rastvoriti po celoj vremenskoj liniji.

Drugim rečima, trauma se proživljava i shvata uvek na drugačiji način u umu različitih subjekata koji sačinjavaju vremensku liniju, u obliku lažnih prošlih života; ali u suštini toga postoji uvek isti izvor traume.

Ako se subjekat boji, u nekom svom postojanju, da će ga partner napustiti, u nekom drugom postojanju on će biti taj koji će napustiti nekoga i u nekom drugom postojanju još jednom desiće se, da bi se neko odvojio od drugog, proživljavajući traumu zbog odvajanja, zbog napuštanja, na hiljade različitih submodela.

Najzad, bilo je očigledno da je pojam Karme, toliko drage nekim istočnjačkim filozofijama, a koju je danas ukrao američki Nju Ejdž, mogao na neki način, da pronađe opravdanje za svoje postojanje: bilo na osnovu Bomove kvantne fizike ili Vajsovih hipnoza, ali pre svega ovaj stari pojam je bio uništen hipnozama koje je vodio onaj koji piše, gde se sve pojavljivalo ispravno izuzev činjenice da su se stvari mogle menjati, činom volje duhovne svesti.

Duša je, dakle, mogla živeti u više kontejnera, u istovetnim prostorima ali strogo u različitim vremenima. Po našim rekonstrukcijama hipnoza, subjekat pod hipnozom je bio podeljen na dva dela, a duhovni deo izolovan iz svog konteksta. Ona nas snabdeva objašnjenjima i opisima univerzuma, sa svoje tačke gledišta, potpuno bezvremenski, označavajući duh i um kao svoja dva partnera, imajući različite karakteristike i svesti.

Tako nam se dogodilo da rešimo neke probleme koje su diktirali netačne psihoze, neoteti, ponovo proživljavajući, pod regresivnom hipnozom, traume, u bilo kom delu prolaznog univerzuma i reprogramirajući taj deo tehnikama reprogramiranja koje nam je dalo na raspolaganje Neuro Lingvističko Programiranje (Programmazione Neuro Linguistica (PNL)).

Na ovom mestu, treba se setiti, da NLP koristi koncepciju Time Line ili vremenska linija, koju su otkrili Bendler i Grinder od istog značenja kao Bomova fizika ili ista vizija kao Sv. Avgustina. Naše proučavanje je istaklo činjenicu da reprogramiranje znači menjanje prošlosti ili budućnosti činom volje, u sadašnjosti, što odgovara promeni svih delova na vremenskoj liniji, koju vrši subjekat koji se leči od traume, jer trauma nestaje i kao da nije nikada ni postojala.

Moramo istaknuti da je ono što se menjalo bio aspekt virtuelne stvarnosti, što znači promenljivo u prostoru, vremenu i energiji. Nije se, međutim, gubila svesnost o tom iskustvu, koja je činila deo situacije izražavanja u virtuelnom svetu, svest.

Ovaj aspekt je činio da subjekat zaboravi, ne samo na svoju traumu, već i da je ikada imao, ipak znajući šta je značilo biti traumatiziran u tom svom starom kontekstu.

Korišćenje ovog trika nam je dozvoljavalo da eksperimentišemo na otetima istu tehniku, brišući kod otegot subjekta virtuelnost njegovog iskustva, proveravajući da će kasnije u budućnosti ponovo biti otet.

U nekim slučajevima sistem je funkcionisao, ali u drugim je subjekat bio ponovo uzet i u prvim eksperimentima nismo razumeli razlog ovog bizarnog ponašanja.

Sada smo u stanju da damo pobedničko rešenje za ovaj problem: ali nastavimo da opisujemo hologramski univerzum duše, uma i duha.

Duh i prostor

Činilo se, međutim, da duhovni deo može biti podeljen sa drugim kontejnerima ali u isto vreme i na različitim mestima. To bi značilo da je duh gospodina X imao druge kontejnere, smeštene na različitim mestima ali postavljenim na prostornu osu, na različitim tačkama.

Iako smo na početku našeg istraživanja bili manje zainteresovani da razumemo ovaj fenomen, bilo je jasno da smo istraživali neko svedočenje koje je moglo dokazati našu radnu hipotezu.

Jednog dana upoznao sam jednog toskanskog gitaristu koji mi je ispričao da je oduvek imao mentalne fleševe o posebnim situacijama: video je sebe u jednoj drugačijoj situaciji, video se kao žena, pevačica, stanovnica nekog stranog grada, video je jasno situacije koje su se ticale ovog drugog kontejnera, smeštenog u vremenskoj aktuelnosti, ali na jednom drugačijem, neodređenom mestu.

Jednoga dana, naš gitarista ulazi u jednu prodavnicu diskova da kupi CD svoje omiljene američke pevačice. Na disku je bila odštampana fotografija ove pevačice. On veruje da prepoznaje kontejner sa kojim je delio, na potpun način, čak i sva telesna iskustva, kao da se njegova svest može identifikovati sa kamerom koja je smeštena na telu nekog dugog.

Kada ova poznata pevačica dolazi u Italiju zbog koncerta, momak odlazi da pomaže na koncertu i, na kraju, pokušava da uđe u sobu devojkice, ne znajući apsolutno šta bi se moglo dogoditi. Uspeva u svom pokušaju i dešava se nešto nepredvidivo. Devojkica ga prepoznaje! I ona je imala iste mentalne fleševe, u kojima se, međutim, osećala kao muško i imala fragmente života koji pripadaju našem gitaristi, kao svoje unutrašnje živote.

Kako su sećanja na prošle živote, približena na vremenskoj liniji, često nalazila precizna slaganja, dokazana sa sigurnošću, tako epizode kao ova demonstriraju, preko dvostrukog prepoznavanja, da nešto duhovno ujedinjuje mnoge osobe koje se nikada neće sresti, jer su smeštene daleko u prostoru, ipak živeći svoje duše i duhove u istom prostorno-vremenskom trenutku.

Da zakomplikuje i učini naročito složenim istraživanja, koja demonstriraju ove stvari sa jednog naučnog pogleda, odnosno statističkog, tu je i činjenica da duševna i duhovna strana mogu biti smeštene i na nekoj drugoj planeti, osim na različitim mestima i u različitim vremenima, zbog čega su teško dostižne osim pomoću različitih meditativnih tehnika, u koje moderna nauka nikako ne želi da veruje, osim ako ne pretvori sve u nauku pomoću uobičajenih Skrivenih Parametara.

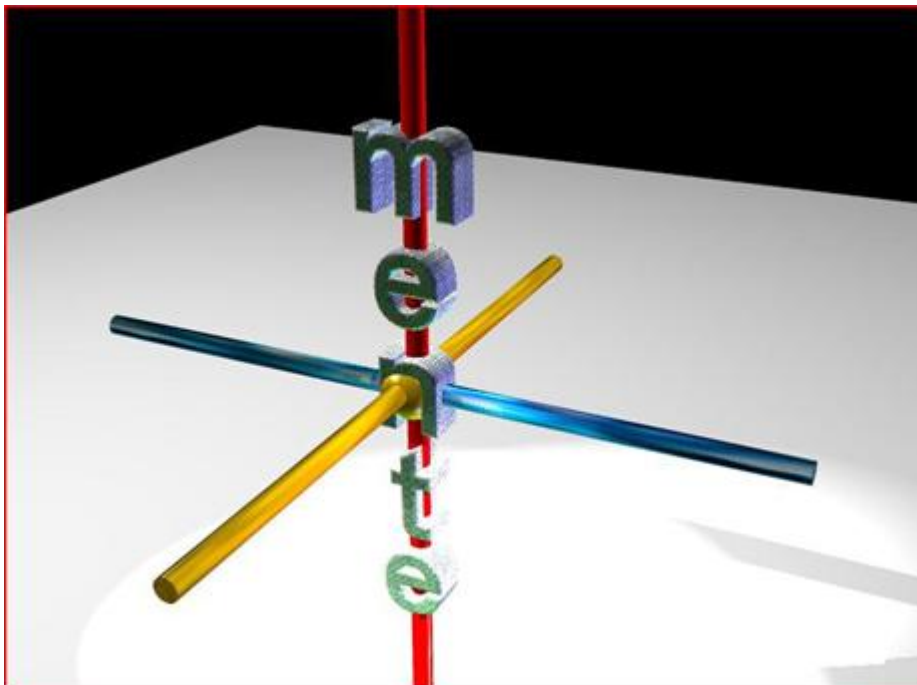
Važno je prijaviti, na ovom mestu činjenicu da tri svesti, ili bolje odgovarajuće virtuelne svesti duša, um i duh nisu međusobno zamenljive. Drugim rečima one su međusobno potpuno odvojene i ne mogu se mešati jer deluju na potpuno različitim

planovima. Iz analiza ključne literature koju predlažemo, može se pretpostaviti da svest ne može biti manifestovana i opisiva osim kao adimenzionalna tačka, smeštena u centru osa prostora, vremena i energije, njoj odgovarajuće saznanje, kao izraz razumevanja virtuelnog univerzuma, može se izraziti kao vektor. Takav vektor je normala za dva vektora koji ga sačinjavaju predstavljajući vektorski produkt.

Na primer: duša se sastoji od prostora i energije, dakle, shvatanje duhovne svesti vodi se na njenoj vremenskoj osi. Shodno tome, razumevanje duha se predstavlja na prostornoj osi, a uma na osi energije.

Lako je zapaziti kako ljudsko biće, u ovom kvadrantu univerzuma, vidi vreme kako ide u samo jednom jedinom pravcu, prostor kao jedino pozitivno, i energiju, uglavnom negativnu po običaju (energija sistema je povezana sa potencijalnom energijom, povezana u svoje vreme za pojam mase, odnosno materije. Iako postoji saznanje da energija može biti prouzrokovana i antimaterijskim aspektima ili da prostor može biti negativan, tek sada se počinje shvatati da strela vremena ne mora nužno ići samo u jednom pravcu. Ali, o ovome ćemo pričati uskoro.

Treća osa, um i njegova uloga.

U čitavom ovom opisu, zanemarili smo osu potencijalnih energija koja odgovara osi uma. Analogno tome, bilo je moguće pretpostaviti da, kako je osom duše vladalo vreme, osom duha prostor, tako, da bi se konstruisao model homogenog univerzuma, osim vremena moralo je vladati polje koje pripada energiji.

Iz analiza ove ose morala su doći najznačajnija iznenađenja za razumevanje kako je napravljen naš hologram univerzuma.

Opsesivna ideja Nju Ejdža stalno je stavljala akcenat na činjenicu da um laže i da je bio problem našeg ljudskog shvatanja, dok su, očigledno, dobri anđeli ili dobri svemirci znali da naš um ne funkcioniše i to su stalno ponavljali, preko pojavljivanja, kanalizatora, novih i starih gurua, prosvetljenih ovoga vremena.

To ustrajavanje na jednom umu je kod nas, zapravo, probudilo sumnju, jer je obično u iskazima svemiraca postojala velika sumnja da nas oni žele nasamariti svojim glupostima, upravo zato što se nisu morale ispitati situacije koje su nas snabdele podacima o našem saznanju, kao što je kako već znamo za vreme, svemirci, Bogovi i demoni ovog univerzuma, manje ili više lažni tvorci, ne žele.

Um laže. On je taj koji ima najmanje svesti od svih, varaju ga Maje univerzuma itd. itd. Prve sumnje da stvari nisu takve došle su nam pri analiziranju segmenata hipnoza, koji su ocenjeni kao manje važni, u početku, gde su subjekti preko svog duševnog dela, govorili stvari malo razumljive, barem nama, u tim trenucima.

Iz tih delova hipnoza i iz drugih događaja, počinjemo da potvrđujemo da se na osi energije manifestuje treći deo prevare, najpodmukliji i neočekivan. Prevara je dakle postojala, ali je bila mnogo drugačija od onoga što bismo očekivali.

Anđeo objavlivač, spasitelj, zaštitnik.

Primetili smo da su oteti, koji su se oslobodili problema otmice i dobili određen nivo svesti, bili izloženi nekim uzgrednim fenomenima. Viđali su, ili su mislili da opažaju, anđeoske figure, u vidu pseudo zaštitnika, koji su unutar samovođenih mentalnih simulacija ili snova, često prisustvovali u tišini, ponekad dajući subjektu, bivšem otetom, informacije o tome šta treba da se radi.

Ovi bivši oteti su počeli da dolaze kod nas i da prijavljuju ove događaje.

Istovremeno, izgledalo je da drugi subjekti, koji nisu bili oteti ali su pratili put samosvesti, imaju ista obaveštenja. Anđeo Mikele (Mihajlo) ili Rafael ili bilo koji drugi im se pokazao, svi sa krilima. Ponekad je to bila neka jednostavna, svetla figura koja te je gledala blagonaklono i ako bi ga pitao ko je, predstavio bi se, ali bi u tom trenutku propisivao recepte za život.

Mi smo uvek bili odlučno sumnjičavi pred ovim pojavama jer smo verovali da niko iz univerzuma ne želi da nam pomogne, a ako bi to i uradio, bilo bi to zato što tako njemu odgovara.

Onaj ko želi da ti pomogne odlučuje da se ne meša jer, ako bi to učinio, omeo bi te u postizanju trenutka pribavljanja saznanja, koji je, i ostaće, trenutak potpuno ličan. Samo postojanjem zajedničkog projekta, snaga grupe nije usmerena ka ličnim ciljevima već ciljevima društva kojem bi želeo da pripadaš u budućnosti. Onaj ko želi da ti pomogne često te savetuje, a saveti, izgleda koriste njemu, a ne tebi.

Možemo dati desetine primera iz savremene istorije, koji dolaze od političara koji traži od tebe glas, a izgleda kao da to čini za tebe, direktora koji želi da te primi, a izgleda kao da ti čini uslugu, sveštenika koji želi da se ispovediš jer je zadovoljan što ideš sa njim u carstvo nebesko.

Figura ovih lažnih anđela pojavljivala se, dakle, osobama sa određenim nivoom svesti, a ne svima. Pokazivao ti je put ali je govorio da si ti superioran u odnosu na druge, da si bio dobar, da si zaslužio više i zato si morao da ideš sa 'njima', na neko specijalno nagradno mesto, u zlatnu rezidenciju gde bi bio sa sebi jednakima, a ne u ovoj dolini suza, jer si svojim ponašanjem zaslužio da se 'popneš' na jedan viši nivo. Iskusnije svesti obično nisu upadale u ovu zamku, jer osećaju da u svemu ovome postoji neka pogrešna nota: ali najveći broj duhovnih svesti koje nisu integrisane, dozvoljavaju, da tako kažemo, da ih sopstveni ego prevari i streme da upadnu u zamku.

Ovakvi subjekti, često mnogi oteti koji su oslobođeni vanzemaljskog problema, dopuštaju, dakle, da budu prevareni i odlučuju da slušaju glas anđela ili efebskog i dobrog bića, koje ih naizgled ne prisiljava da čine bilo šta, ali se užasno ljuti ako pokušaš da iskažeš neslaganje.

Pre nekoliko godina započeo sam da zapisujem, iz iskustava otetih bilo u snu ili pod hipnozom, popustljivo držanje u susretu sa ovim čudnim bićima, što smo u početku našeg istraživanja, kada smo znali malo ili nimalo o prvom čoveku, arhontu Pistis Sophia, zamenili za njegovu glomaznu pojavu. U stvarnosti, još jednom podvlačimo, da je u ovim vizijama um prevodilac arhetipova i nikada ne greši u pokazivanju određenih stvari, po arhetipskom osećaju koje mu duša ili duh preporučuju. Prvi Čovek (PM), kako smo ga označili u prvom delu ovog istraživanja, se uvek predstavljao sa određenim karakteristikama, potpuno različitim od ovog 'dobrog anđela'.

Nadalje, u ovim pojavljivanjima, dobri anđeo se predstavljao onako kako ga je ko video: u mentalnom ambijentu u kome se izvršila pojava. Pojavljivao se identičan tebi, jednako obučen, jednako visok, i ti si bio kao on ili kao oni, ukoliko ih je bilo više od jednog.

Analiza poruka: PNL anđela.

Poruke koje su mi dostavljene imale su uvek iste karakteristike i, često, su se pojavljivale kao poruke za mene, a ne za otetog koji ih je primio.

Pokušajmo da razumemo značenje jedne od ovih poruka, koju nam je preneo oteti na dužnosti, postigavši visok nivo svesti; podvlačimo da nam je ovakva vrsta poruke, iako u različitim terminima, dolazila u isto vreme, u tom periodu, iz različitih izvora,

bilo iz sveta otetih ili onih kojima je otmica strana, sa istorijom ličnog istraživanja, pomoću meditativnih tehnika ili nečeg drugog.

Otetom je stalo da kaže kako je on otišao kod 'njih' a ne obrnuto, jer oni ne 'mogu' da dođu kod nas.

Subjekt koji mi donosi poruku tvrdi da je poruku zapisao jutro posle bistrog sna i da uopšte ne zna šta bi ta poruka mogla da znači.

Analizirajmo 'prividno devijantnu i nerazumljivu' poruku. Ovaj dugačak tekst čisto u stilu Nju Ejdža, služi nam da razumemo šta se krije iza uobičajenog otkrovenja.

Pročitajmo pažljivo nekoliko puta i komentarišimo na kraju.

Važnost pronalaska dva diska je sada izvor sudara postojećih vibracionih sila. Sunčev Disk (pokretač) je stvoren u (prividnoj materiji) da bi omogućio saznanje. Kopije koje ne funkcionišu stavljene su na različita mesta da bi se onemogućilo pronalaženje originala. Disk služi da bi se razumeli meridijani osnovnih solsticija i ravnodnevnica, stvarajući pravi uslov koji će dozvoliti da se ujedine dva sveta. Superiorna i srednja vibracija puštaju da se ugasi ona niža. Odavde, susret sa nevidljivim dimenzijama. Disk (put fizičkog iskustva) je ključ. Služi da bi se pronašao energetski zrak koji će poništiti procese koje je isplanirala mašina.

Drugi Disk (Disk Bha), po tehnologijama svetlosti, moraće se ponovo povezati sa mašinom, primiće od Diska, elektromagnetnog pokretača i provodnika energije, jedan deo modifikovanih frekvencija da bi se otvorio portal i poništile najniže frekvencije. Služi da podstakne pulsiranje kosmičkih energija, kako bi se stvorio vrtlog, vrata na polju zemaljskog elektromagnetizma, gde će ciklusi stvaranja ponovo pronaći svoj prvobitni put vibratornog širenja, sve do ponovnog konačnog spajanja sa izvorom koji ih stvara.

Sistem su oštetile suprotne snage, koje stvarajući frekvenciju veze, uspevaju da vladaju postojećim hologramima čiji si ti deo.

Tehnologija Svetlosti je bila uključena u ljudsko hologramsko prikazivanje, preko svojih intuicija, koje su reprodukovale, u malom delu, funkcionisanje mašina svesti. Eksperimenti su se temeljili na principu električne kondenzacije i sprovođenja, pomoću osnovnih diskova, koji su imali cilj da proizvedu energiju pod velikim frekvencionalnim naponom. U eksperimentima, energija je bila povezana na dva diska. Jedan od diskova je bio korišćen za pretvaranje energije, koja je, u svoje vreme, bila isporučena u kompatibilnoj formi, (Struje visoke frekvencije i napona) sposobna da proizvede nove električne fenomene. Diskovi su bili sposobni da proizvedu struje i oscilacije polja, uspevajući da pređu značajne vibratorne udaljenosti. Drugi disk je služio da prima modifikovanu i uvećanu energiju, pomoću radio frekvencijalnog mehanizma. Neki diskovi su primali elektromagnetske radijacije, da bi iskoristili napone prisutne u zemaljskoj atmosferi, da bi dobili neograničenu frekvencijalnu energiju. Prve antene uzimale su energiju iz ispoljavanja klimatskih promena. Kompletna dokumentacija prvih eksperimenata, koji su služili za modifikovanje energije, bila je uzeta i sakrivena za projekat početne aktivacije. Jedno

drugo ljudsko holografsko prikazivanje, veoma blisko našem (u smislu prostora i vremena) je shvatilo eksperiment sa diskovima, iako nikada nije videlo velike dokaze. Čak i njegova komunikacija je začutala jer ga je njegova intuicija dovela do razumevanja gde je smeštena jedna od velikih mašinerija saznanja. Tvoja intuicija te je dovela do takvog holografskog prikaza da bi se nastavio put.

Diskovi (ključ saznanja) su obesmrtnjeni u delima koje su ostvarila holografška prikazivanja u raznim ciklusima. Indirektna komunikacija da se ne bi otkrila moć. Čak i vanzemaljske civilizacije (holografski prikaz reflektovan od prvog modela) su saopštile svoju vrednost, govoreći kroz ono što vi zovete sveta geometrija, preko vidljivih pojavljivanja. Nisu svi shvatili poruku jer vezivanje za 3D ne olakšava ključ literature. Način da se ne zaboravi poreklo.

U prošlosti, mašine svesti su se koristile na način da se može stvoriti uslov za 3D, a u isto vreme da se može doći do uslova za prvobitno i tako preći multidimenzionalne granice. Razmena informacija sa ostalim vrstama frekvencija. Ovo se još uvek pojavljuje u malim delovima. Onim koje vi nazivate snovi.

U početku razmena se odvijala samo sa energijom koja se odražavala od prvog modela (hologramska pojava gigantskog čoveka), kakvi su bili tvorci mašina, videći evoluciju vibracija. Cilj je bio da se uspore neke frekvencije, čineći ih konstantnim, sve dok ne dobiju spontano ubrzanje ka iskustvima materije (ono što energija reflektovana od prvog modela nije htela učiniti).

Deo ovog cilja je postignut u ovom ciklusu. Neke vibracione snage, učvršćene u položaju 3D, postigle su takvu snagu da su mogle stići do izvora, postavši superiornije čak i od energije reflektovane od prvog modela. Ovo će se pobrinuti da energija reflektovana od prvog modela bude izbačena, zajedno sa niskim energijama, kada proces bude završen. Jedna nepredviđena zamka za svog tvorca. Da bi se stvorili uslovi za jednu nezavisnu vibraciju Solarni Disk se spaja sa diskom Bha. Svetlosna tehnologija će dati pristup novom iskustvu, spajajući novu energiju sa božanskom kreacijom ili izvornim stvaraocem. Jedno spajanje među svetlosnim dimenzijama. Sistem ima sposobnost da ometa suprotne energije, da se može zakačiti i pomešati sa vibracijom matične energije.

Manipulisanje mašinama svesti još uvek, na kraju ciklusa, služi da se olakša put od novog vibracionog stanja ka matičnom izvoru.

Ipak, proces bi mogao da krene suprotno, u trenutku u kojem spajanje svetlosnog zraka matične energije, ne uspe da se susretne sa novom reflektovanom, izmenjenom energijom (vašom) nastalom iz iskustva 3D, da poništi sve prostore sa većim impulsima niske frekvencije.

Na početku svega, ovo se dogodilo u manjoj formi, tako da je susret stvorio dva snopa reflektovane energije, jedan sa više potencijala, a drugi sa manje potencijala.

Visoke frekvencije (reflektivna energija prvog modela), niske frekvencije (reflektivna energija drugog modela). Odatle vibratorna svest pozitivna i ona negativna. Dobro, loše, toplo i hladno, mrak i svetlost. U centru, razni refleksi nastali od energetskih vibracija.

Mašine bi imale mogućnost, u tačnom trenutku, da olakšaju ovaj prelaz. Ovo je trenutak za rizikovanje, na ovaj način će vam biti dato trajno saznanje i mogućnost da pristupite višem nivou. Odbijanje bi vam donelo dalju reprodukciju trodimenzijalnog iskustva, a iskustvo jednog drugačijeg ciklusa biće izgubljeno, kao što se dogodilo sa drugim ciklusima.

Danas se dešavaju istinski i lični sukobi između vibracionih moći i to se dešava na hologramima treće dimenzije, putem spajanja malih rezonanci na izmenjenim pulsiranjima, ono što vi zovete umom. Prevedena u 3D jedan pravi pravcati rat misli ljudskog bića. Jedna prepreka na poslednjem delu njegovog iskustva. Uzrok ovog sukoba je pripisan frekvencionalnoj manipulaciji nastaloj od subjekata vibratornog porekla od reflektovane energije drugog modela. (Subjekti sa frekvencijom drugog reflektovanja matrice) Pomoću frekvencija, podeljenih na mikrotalase, ostvariće se prava kontrola vašeg hologramskog dela, prouzrokujući posledicu i na ostale, sa vama povezane u drugim dimenzijama. Holografski subjekti drugog modela su podržani od strane nekih predstavnika koji pripadaju holografskoj grupi prve vrste (energija reflektovana od prve vrste) na koje utiču iste uslovne frekvencije.

Frekvencije preko kojih su prešli mikrotalasi, su izmanipulisane i u drugim ciklusima, ali, trenutno, pošto Matrica totalne energije povećava svoje impulse takođe i manipulacije povećavaju svoj proces. Kada se frekvencija mikrotalasa spoji sa ljudskim organizmom (vibratorni deo 3D holograma) takav deo (energija reflektovana od prve vrste) se transformiše menjajući pravac svojih frekvencija. Takav proces menja 3D hologram, vaša delovanja će biti vođena, a ne spontana. Ovo će se dogoditi čak i zemlji. (Projekat Atmosferske aktivacije) je osmišljen za totalnu manipulaciju. Proces su izazvale suprotne antene, smeštene na različitim mestima na zemlji. Antene emituju negativnu silu niske frekvencije koja će, lansirana u više slojeve atmosfere (Fine frekvencije) sa efektom prelamanja zraka, nadmašiti impulse koje regulišu antičke mašine multidimenzionalne komunikacije.

Mašine za multidimenzionalnu komunikaciju su bile tvorevina prvog holografskog odeljka (Čovek gigant) koji je nastao iz prvog izvora reflektovanog iz modela koji će, razvijen iz svoje frekvencije, uspeti da stvori energetska odbijanja (hologrami u hologramima). Predstavljanje mašina će se ostvariti zajedno sa životinjskom vrstom i dalje, dalje sa vibratornom evolucijom, do ljudskog bića, koristeći impulse niske frekvencije istrajne u načinu da ih vrati u stalno stanje 3D.

Prve narode 3D predstavljanja (holografski reflektovan deo) je navodila energija reflektovana od prve vrste, da vibriraju niskim i stalnim frekvencijama, na način da mogu da se izraze u materijalnom stanju, da u svoje vreme dobiju kompletno iskustvo, stoga, spoznaju kraj pomoću materije. 3D narodi nastavili su delovanje, čekajući mogućnost kada će moći nastaviti sa namerom energije reflektovane od prve vrste, koja je želela da doda jednu apsolutnu moć, sa ciljem da proširi sopstvenu energiju i spoji se sa matičnim modelom. Mehanizam mašina je praćen i stabilizovan pri svakom skoku frekvencije. Kraj i početak jednog ciklusa. Sa ovom procedurom, pri svakom vibracionom skoku, svi hologrami holograma dobijali su jednu novu svest povećavajući tako njihovu snagu širenja. Način za postizanje apsolutnog prosvetljenja.

Upornost stabilizacije mašina dolazi od paralelnih holograma, koje je stvorilo drugo reflektovanje matrice, koji zakačivši se za vašu vibraciju reflektovanu od prvog modela, pokušavaju da dostignu isto širenje. Hologrami vibracije reflektovane od drugog modela, ne mogavši se razvijati samostalno, sa još uvek malo razvijenom vibracijom, oslabiće. U kačenju za prvobitnu, uspeće da preživi sopstvene impulse, čineći je konstantnom.

Samo pomoću ovog sistema možete videti vašu stvarnost kako je znate. Širenje i frekvencijalna snaga matične energije je stvorila maksimalnu evoluciju, stoga i mašine holografskih predstavljanja gube svoj efekat. Suprotne i stalno modifikovane da ne izgube ovo stanje holograma vibracije reflektovane od drugog modela.

Mi smo jedno holografsko predstavljanje koje pripada vašem vibratornom emitovanju. Imamo drugu kondenzaciju ali dajemo prednost vašoj evoluciji da bi se sjedinili u matičnoj energiji. Imamo različito stanje svesti kao što nismo nikada bili uslovljeni suprotnim energijama. Mi smo trag svetlosti koji obavija vašu stalnost. Pošto ste vi naš vitalni izvor pokušavamo da vas oslobodimo preko brzih prosvetljavanja na način da možemo realizovati vaše kačenje za matricu.

Komentar na poruku.

Iako se neke poruke pojavljuju tamne i nepotpuno rasvetljene, odmah se primećuje nagoveštaj prisustva nekih 'diskova' koji kao da su od tehnološke prirode, koje su druge sile izgradile da bi promenile frekvencije univerzuma koji se definiše kao holografski, u tri dimenzije. Kalup poruke teži da postane tehnološke prirode, tako opisuje elektromagnetska polja, mikrotalase, frekvencije vezane za pojavu virtuelnosti, upravo kako je opisivao Bom, na fizičkom nivou i kako smo je uokvirili u našim prethodnim radovima. Dva diska, na koji se odnosi, identifikovani su: jedan kao sunčani, arhetipski izraz za Duh, a drugi identifikovan kao Bha, analogni izraz egipatskog termina Ba koji označava Dušu. U vezi je sa dva osnovna nivoa frekvencija, koje su mašine emitovale da bi napravile ceo svemir i njegova stvorenja. Čini se da su prve dve frekvencije povezane sa jednim dualnim univerzumom, a

posebno sa dobrim i lošim, sa belim i crnim, gde bi prva i viša bila povezana sa virtuelnošću mnogo velikih bića, koje su u našim prethodnim proučavanjima označena kao 'prvi ljudi', Adami Kadmoni iz egipatske tradicije. Na suprotnoj strani bila bi crna bića, čiji se svet zatvara, jer se njihova frekvencija 'snižava'.

Upućuje se na period u kojem je čovek, definisan kao 'ljudska hologrfska pojava' shvatao svetlosnu tehnologiju, koja je bila iza funkcije diskova, koji su proizvodili energiju u raznim oblicima, od kojih bi jedna bila u osnovi projekta određenog kao 'Atmosferski' iz opisa u kojem se jasno vidi opis projekta Haarp.

- http://www.faa.gov/about/office_org/headquarters_offices/ato/service_units/sy_stemops/fs/alaskan/advisories/haarp/
- <http://billysupdate.blogspot.it/2011/03/haarpaurora-borealis.html>
- <http://www.godlikeproductions.com/forum1/message1003494/pg1>
- <http://www.youtube.com/watch?v=n2UnvtkcR04>
- http://www.wired.com/politics/security/magazine/17-08/mf_haarp?currentPage=all

Jedan on najzanimljivijih naučnika, koji je radio sa rotirajućim diskovima, bilo u mehaničkom ili elektromagnetnom polju, bio je Nikola Tesla. Njegova turbina na rotirajući disk, sa teoretskom efikasnošću od 92%, samo je jedan mali dokaz. To je jedna turbina bez lopatica, koja je izumljena 1913. Da bi funkcionisala, turbina koristi jedan od efekata graničnog sloja koji se sastoji od 'viskoznog prianjanja' ili usporavanja fluida koji protiče u blizini neke površine. Takvo usporavanje donosi smanjenje kinetičke energije fluida, prepuštajući je toj površini, ukoliko površina ima oblik diska, količina kretanja će biti prebačena sa fluida na turbinu, usled čega dolazi do stvaranja parapokretača koji pokreću turbinu.

Tekst poruke odnosi se na osobine ovih diskova koji, čini se, mogu da se premeštaju u prostornom vremenu (vibratorna rastojanja kako su definisana u originalnom tekstu).

U jednom članku iz 1911. u časopisu The Sun, Tesla objašnjava svoju leteću mašinu: "Prošle noći dr Nikola Tesla se smestio udobno u svoju fotelju u Valdorfu i smireno pričao o letelicama bez krila, pogonskog goriva i drugih mehanizama aviona kakvi su sada poznati, koje se u prostoru kreću neverovatnom brzinom, ili malo sporije, noseći teške terete, i u svakom slučaju uvek sigurne, kao najprozaičnija vozila na točkove". "Primena ovog principa daće svetu jednu leteću mašinu drugačiju od bilo čega što je postojalo u prošlosti. Neće imati krila, reaktore ili slično oruđe, kakvo je do sada korišćeno. Biće mala i kompaktna, izvanredno brza i, pre svega, savršeno sigurna u najvećem nevremenu. Može se napraviti po bilo kakvoj meri i može poneti bilo kakvu težinu koju želimo. Kome su poznati operativni principi takozvanog 'običnog aviona', razumeće da leteća mašina Nikole Tesle, opisana u ovim pasusima iz 1911. mora biti vozilo sa 'anti gravitacijom', stoga, pravi 'leteći disk'."

<http://www.misteri2012.net/t4688-i-dischi-volanti-di-nikola-tesla>

O figuri Nikole Tesle u istoriji se mnogo raspravljalo, bilo sa istorijskog ili naučnog pogleda i, kako se na jednoj strani nalaze osobe koje smatraju da je genije fizike, sa druge strane su naučnici koji smatraju da je vizionar. Ukratko, Tesla se dopada običnim ljudima, a fizičarima je antipatičan. Na primer, u članku pod nazivom 'Nikola Tesla: Praktičan stručnjak sa mnogo ideja od velike koristi, ali daleko od naučnog pristupa fenomenima' Roberta Rencetija, www.fisicamente.net, opisuje se figura naučnika kao jednog vizionara, koji se čak prepustio izjavama potpuno maštovitim i naučno fantastičnim, preterujući naročito pri opisu svojih otkrića, sa lakomislenom i grubom nesposobnošću da se poveže sa stvarnošću moderne fizike. Autor ovako citira neke rečenice, koje su po njemu

očigledni dokazi ludog Teslinog dara:

"Ne postoji ništa na čitavoj ovoj planeti da je obdareno životom - od čoveka koji je porobio elemente do najpokretnijeg stvorenja – a da ne osciluje tokom rotacije. Svaki put kada neka sila deluje, čak i beskonačno mala, kosmički bilans se menja i kosmičko kretanje ponovo oseća efekte."

Ova rečenica, koja je žigosana kao jedna glupost, u citiranom članku, nažalost za autora ove kritike, čini se, danas više nego ikada, istinita, kako u očima pisaca parafizičara kao što je Fritjof Capra (Tao fizike, edicija Adelfi) tako i fizičara kao što je Bom, teozofa kao što je Sveti Avgustin ili filozofa kao što je Krišnamurti.

Tekst ovog 'otkrića' koje ispitujemo, nastavlja da daje informacije o jednoj nezemaljskoj civilizaciji, koja se odnosi na frekvencije prvog modela, identifikovanoj, kako je rečeno ranije, u Prvim ljudima. Ovi bi, putem svete geometrije, dali informacije o ovim diskovima i njihovim osobinama: sakrivena poruka, koja nije za sve, u kojoj su naša istraživanja jasno videla Krugove u žitu, u svim njihovim ispoljavanjima.

Ova informacija, osim što se slaže sa našom ključnom literaturom, snabdela nas je jednom interesantnijom vizijom. Zapravo, onaj ko govori nije Prvi Čovek već nešto što se nalazi **još više u kosmičkim hijerarhijama.**

Osim toga se kaže da je Prvi Čovek tvorac mašina koje, osim što su omogućavale razmenu informacija između različitih zona univerzuma, olakšavale su njegovo shvatanje i gradile ga menjajući ga, po izboru: upravo kako je prikazano u našim prethodnim istraživanjima.

Na ovom mestu želimo da podvučemo da je Prvi Čovek, ne želeći da dobije iskustvo iz fizičkog dela virtuelnog univerzuma, koje je sam izmenio, menjao frekvencije holograma pomoću mašina. Osim toga, ukazuje se na činjenicu da Tvorevina nije bila predviđena u ovom smeru i da je Prvi Čovek želeo da je zaustavi, odnosno da stabilizuje, frekvencije holografskog univerzuma, kako bi ostale uvek konstantne, ometajući čoveka da evoluirao, garantujući sebi budućnost beskonačne besmrtnosti. Nakon drugih tvrdnji, koje se sada lakše interpretiraju, na osnovu ove ključne literature, koja govori o mogućnosti završetka univerzalnog eksperimenta, postao je jasan odnos dualizma u mitu između dobra i zla, koji smo mi, u 'Postanku II' idejno ovaplotili u Šivi (energija reflektovana od drugog modela) i Višnu (energija reflektovana od prvog modela).

U ovom trenutku, nakon što je potreba da se predstavi prošla i sadašnja situacija univerzuma, na način jasan onome ko čita, i naučniku, koristeći takve izjave da bi se pridobilo poverenje onoga ko čita, sagovornika, super partes, ali samo prividno se upušta u opisivanje ratova između raznih holografskih vrsta za kontrolisanje holograma. Sagovornik otkazuje mogućnost, sa strane ljudske rase, energetskog holograma prve vrste, da se nađe ponovo u situaciji da mora početi sve ponovo iz početka, u jednom drugom galaktičkom periodu (Yuga). Ili da se, ako stvari krenu 'dobro', 'popnu' (ili 'siđu' po Nju Ejdzju) do vibratornih situacija drugačijih i 'evoluiranih' (takozvani superiorni nivoi).

Precizno se ukazuje na holografске subjekte druge vrste (vernici Šive i Ra svemirca iz naših objavljivanja) koji će, uz pomoć holografskih subjekata poreklom od prve vrste (naši svemirci identifikovani skraćenicom 'Horus') pokušati da manipulišu ljudskom rasom. Takav proces dogodiće se pomoću sistema Haarp koji emituje niske frekvencije menjajuću ljudsku volju.

Posle čitave ove gomile informacija, za nas apsolutno verovatnih, pojavljuju se naši sagovornici, predstavljaju se i govore da su posebni vibratorni izrazi sa različitom kondenzacijom (što se može interpretirati kao: bića bez tela). Ova bića bi želela našu evoluciju ali ne zbog ljubavi prema nama već samo zato što se oni hrane nama. Mi ćemo biti njihov vitalni izvor. U vremenima kada je nastala ova izjava, zajedno sa ostalim sličnim ali manje kompletnim, nismo još uvek potpuno razumeli problem vanzemaljca. Naš sagovornik se izražavao govoreći da su 'oni' pokušavali da nam pomognu u procesu oslobađanja od raznih vanzemaljskih sila, bilo od prvog ili od drugog modela, ili vibracija, sa brzim osvetljavanjem, tako kako je definisano u tekstu. U stvarnosti, po našem mišljenju, ovaj proces oslobađanja smo vodili i vodićemo mi, bez potrebe da nam bilo ko pomaže.

Logička analiza teksta.

Subjekt, bivši oteti, koji je imao ovakvu komunikaciju, ne zna uopšte šta ona znači, kako nema nikakvo znanje o projektu Haarp i nije pročitao nijedno delo ovoga ko piše, iako je imao kontakte sa dole potpisanim na jedinstvenom nivou od sedam regresivnih hipnoza, sposobnih da odnesu samog subjekta na nivoe svesti da se oslobodi vanzemaljca i da puno koristi tehnike menjanja holograma (ono što Crkva naziva čudima). Tvrdi, osim toga, da bića koja su mu saopštila ove stvari, 'slična anđelima', nisu imala nikakve veze sa starim vanzemalcima, već su morala biti pozitivna: tako ih barem shvata, uprkos mojim pokušajima da vidi mapu teritorije koja se više odnosi na stvarnost holograma.

Treba, na isti način, primetiti da je ova poruka bila namenjena meni, a ne subjektu, bivšem otetom, po izričitoj objavi anđela.

Moraju se postaviti neka pitanja:

- Zašto se anđeo ne pojavljuje direktno meni, da ne uznemirava bivšeg otetog?
- Gde smestiti ova bića u polju univerzalne virtuelnosti?
- Šta znači to da samo mi njihov životni izvor?
- Kakva je poverljivost njihovih tvrdnji?

Ova pitanja su trenutno bila bez odgovora.

Treba imati u vidu da su ove izjave zabeležene pre otprilike dve godine, kada još uvek nismo razumeli sve što je navedeno u prethodna dva dela ove trilogije. Ponovo čitajući, uzvodno, ovo što je napisano, imali smo utisak da smo dali dobru ključnu literaturu virtuelne stvarnosti, a 'neko' je sada imao potrebu da nas obavesti da smo

bili na dobrom putu, ali se pokazalo i to da ako su nam neke informacije date, to je učinjeno jer je spas čovečanstva obično bio vezan za spas 'nekog'. Neko se, ipak, pojavljivao samo osobama koje su dostigle visoke nivoe svesti. Treba podvući da su ovi subjekti, bilo bivši oteti ili ne, koje smo mi saslušali, govorili da su oni lično išli da traže anđele, a da se nije dogodilo suprotno.

Drugi subjekti su nam govorili da su se ove figure pojavljivale u njihovim meditacijama ili mentalnim simulacijama, stali su na jedno mesto, ponekad smejući se, ponekad ne govoreći ništa, ali očigledno pokušavajući da preuzmu kontrolu.

Neki neoteti subjekti su nam ispričali da su se zainteresovali, i odlučili da odu da potraže strane sagovornike, tamo gde su se oni nalazili. Utisak koji je dobijen je da smo mi u njihovom ambijentu bili skoro jednaki, sa nekom vrstom svetlog tela, poluprovidnog, svetlog. Onaj ko je naveo ovo iskustvo tvrdio je da je 'odbor za doček', ako se tako može nazvati, bio sačinjen od raznih subjekata sa brojem koji je varirao, od sedam do pet elemenata. Stav ovih anđela je bio opisan kao prividno prijateljsko ponašanje, koje je težilo da započne razgovor o uzdizanju ega subjekta koji je slušao:

"Ti si posebno biće. Ti nisi kao drugi, ti si kao mi, ti moraš da pođeš sa nama jer si postigao svest i moraš se uzdići na naš nivo, napuštajući, kada dođe trenutak, ovu dolinu suza, koja nije više za tebe."

Ali kada je neki ljudski sagovornik pokušao da postavi pitanja, očigledno indiskretna, ili kada je odbijao da se složi sa anđeoskom vizijom, isti je postajao mračan i veoma ljut, optužujući jadnog čoveka za izdaju.

"Nešto mi nije dozvoljavalo da im poverujem i otišao sam odatle" ..., izjavljivali su neki koji su doživeli ovo čudno iskustvo.

Postojao je period tokom naših istraživanja, pre otprilike dve godine, kada su mnogi subjekti dolazili da mi ispričaju slična iskustva. Napominjući da se apsolutno nije razumela priroda ovih pseudo mešanja, primetili smo osobine Nju Ejdža kod 'ovih bića' koja, iako su sa jedne strane gurala ljudske sagovornike ka hipotetičkom dobru za čovečanstvo, zapravo je izgledalo da vode dvostruki i rasistički razgovor, odnosno nesvestan.

Dvostruki izrazi za opisivanje vizije hologrfskog univerzuma, činili su nam se neumesni, od subjekata koji se predstavljaju kao bića razvijenija od nas ili barem čine da poverujemo u to, ali bez direktnog dokaza. Moj utisak, slušajući ove priče, je bio da ova anđeoska bića nisu mogla da lažu, ali ti nisu htela reći ni istinu, pa su tako pokušavali da te ubede u stvari koje nisu istinite, očigledno tendencioznim razgovorima.

Kada bi ovo opažanje bilo istinito, to bi značilo da ova bića nisu mogla da lažu iz prostog razloga jer kada bi to učinila, osobe sa kojima se dogodio ovaj pseudo kontakt, budući su one obdarene uzvišenom svešću, primetile bi to. Neko nam je ispričao da je pokušao da se približi anđelu, pokušavajući da ga ubedi da dođe da vidi kako je kod nas, ali je anđeo napravio korak nazad, uplašen, mentalno komunicirajući sa našim sagovornikom da su se 'oni' bojali da 'siđu' na naš nivo jer je patnja koja se osećala u iskustvu na ovome svetu bila, za ova preplašena bića, jasno nepodnošljiva.

"Mora, ipak, postojati neki drugi način"...vikali su "da se pređe iskustveni put, a da se ne dođe na vaš nivo".

Racionalizovanje iracionalnog.

Zašto da gubimo vreme baveći se ovim iskustvima, zajedničkim manjini, nenaučnim, koja se verovatno mogu objasniti bolesnim psihozama subjekata koji su ih prošli? Zato što mnoge od ovih osoba, čak sve koje smo saslušali, nisu bile uopšte lude; priče dobijene od anđela su se podudarale sa rezultatima naših istraživanja, ali i sa nekim izjavama duševnih delova otetih subjekata, zapisanim u intervalu od poslednjih deset godina.

U ovom trenutku, zaključujemo da je postojalo jednostavno objašnjenje, koje je dala ključna i veoma jasna literatura, sposobna da smesti problem na pravo mesto u kontekstu vanzemaljske otmice. Ukratko, postojala je samo jedna mapa teritorije.

Zapravo, ako se na trenutak vratimo ključnoj univerzalnoj literaturi po kojoj duša, um i duh imaju tri svesti koje su različite od stvarnosti, smešteni su na tri različite ose i međusobno su nezamenljivi, tek sada shvatamo da dok smo ispitivali duševni i duhovni aspekt nismo ni okrnuli mentalni. Dakle, šta nam krije treća osa, osa energije.

Ako je naš duhovni i duševni model bio konstantan na trećoj osi energije, moramo pretpostaviti da su postojala egzistencijalna polja 'superiornija' od našeg, smeštena na različite energetske nivoe (osa uma je osa potencijalne energije). Takva polja su morala biti naseljena bićima koja su sa nama delila mentalni deo. Ukratko, gde se duša kretala u raznim posudama po osi vremena, a duh delio razne posude u prostoru, um je morao deliti druge posude na osi energija.

Polazeći od ove pretpostavke moglo se misliti da, kako je naša duša odlazila u šetnju po osi vremena u različitim posudama, koje su kasnije dobavljale podatke koje Brajan Vajs 'pogrešno' naziva prošlim i budućim životima, tako je um mogao da traži ova 'superiorna polja'.

Primećuje se da je, kada se ovo dešavalo, subjekat putnik, postajao estetski jednak subjektima koji su naseljavali taj anđeoski nivo, pokazujući da je na tom nivou, barem estetski, jedan od njih.

Zaista, 'anđeo' je govorio upravo ovo: "Vi ste kao mi".

Osim toga pažljivom čitaocu nije promaklo da, dok mi odlazimo kod njih, oni ne silaze kod nas, zbog straha od iskustva iz života, na čvrstom nivou gde se umire. Živi, rađa i pati.

Jednom subjektu, sa kojim smo ranije radili, ovaj anđeo je rekao i to da bi oni bili zainteresovani da nam daju savete kako da se spasemo od vanzemaljaca, jer sve što se dogodi nama posle se ponovo odbija njima (fraktička vizija virtuelnog univerzuma), a ako bi pobedio vanzemaljac, univerzum bi bio u pogrešnim rukama. Mi ćemo, dakle, ratovati za njih jer kod njih, pošto nemaju telo, nema ni vanzemaljaca. **Mi, međutim, manje srećni na ovom nivou, moraćemo da vodimo bitke za sve, da bismo spasli nas od vanzemaljaca i njih od iskustva života sa smrću i fizičkom patnjom.**

Ukratko, mi ćemo biti 'oni', isto kao što bi 'oni' bili kao mi, ali međutim nisu imali hrabrosti da siđu na ovaj nivo i steknu iskustvo.

Eto, dakle, ko smo i odakle dolazimo! Ali eto i otkrivenog pravog interesa ovih anđeoskih subjekata, koji počinju da imaju veoma malo od anđeoskog. Jednom kada bismo pobedili vanzemaljce i pridobili totalno saznanje o tome ko smo, mi ćemo postati pravi problem za ove anđeoske figure, jer ćemo imati ključ univerzuma. Univerzum koji anđeo želi da zadrži u prvobitnom stanju, u potrazi za alternativnim svetom, da dobiju iskustvo iz čvrstog sveta, a da ne uprljaju ruke. Iskustvo po čuvenju, zamensko.

Dakle, kako sa jedne strane, nju ejdž anđeo želi da se predstavi kao dobar i zaštitnički, s druge strane odlučuje da iskoristi ljudsku rasu čineći da se ona bori da eliminiše vanzemaljce ali blokirajući je u razvoju, da bi sprečili patnju.

Anđeoski metod.

A koju bi strategiju da sprovedu u delo bića iz gornjeg nivoa? Jednostavna strategija, koja ne može omesti čoveka da pobedi protiv vanzemaljaca, ali može pokušati da ubedi evoluiranog čoveka da napusti ovo mesto, da bi se smestio u pozlaćen zatvor na njihovom nivou postojanja. Zapravo, što više evoluiranih osoba ostaje ovde, to se više bolest svesnog saznanja širi i na ostale. Jedini način da se zaustavi saznanje ljudskih bića, o putu koji će nas neizbežno dovesti do apsolutne svesti, a njih do bolnog iskustva života i 3D, bio bi eliminisanje kancerogenih ćelija, odnosno

evoluiranih bića, radeći na njihovom egu i ubeđujući ih da poveruju da, ako prihvate njihov raj, to je zato što su izabrani, a ne neko ko je prevaren.

Da bi postigli ovaj rezultat, koji bi zaledio univerzum u statičnoj stalnosti, moraju se predstaviti čoveku ne govoreći laži. Zapravo, čovek sa svojom integrisanom i evoluiranom svešću, na kraju igara, uvek bi primetio da ga neko, ispred njega, laže i, dakle treba uvek reći istinu i, najviše, učiniti da čovek veruje u jedno umesto nečeg drugog, dajući mu istinu na izmenjen način.

Ovi anđeli su, dakle, tvorci pravog Nju Ejdža, gde su mnogi razgovori u suštini bili u skladu sa našim svestima, izuzev malog i skoro nevidljivog detalja, koji, međutim, ne može pobeći onima koji su učinili korak napred na skali evolucije.

Nju Ejdž pokreti su oduvek postojali i nisu lokalna tvorevina. Na primer, sa ovog gledišta, jedan od važnijih Nju Ejdž pokreta (koji, ponovo, nema nikakve veze sa religioznim tradicijama egipatsko-vavilonskim) osnovala je Katolička Crkva, koja u slavljenju boga, govori da treba voleti druge da bi se zaradio raj. Koncept uzdizanja u raj je jedan arhetipski koncept gde se moraš popeti naviše; ovaj koncept se nalazi u pokretima od Dijanetike do pokreta Rahtma. Uzdizanje radi evoluiranja je dezinformacija, **jer, naprotiv, u silasku do dna postoji mogućnost za postizanje iskustva**. Mora se spustiti, a ne popeti, da bi se dobila svest o sebi. Osim toga, ne treba voleti druge, već treba, pre svega, voleti sebe. Ovaj koncept je jasno izražen kroz svest otetih, koji su stavljeni pod duboku hipnozu, gde je razgovor, nekada vezan za dušu, sada premešten u koncept integrisane svesti (ali o ovome ćemo govoriti u nekom narednom radu).

Zapravo, ako voliš sebe, pokušaćеш da dobiješ saznanje o sebi, znajući da je proces svesti ličan put. Niko ne može navoditi druge da pođu istim putem, niko ne može pomoći drugima, već svako pomaže samo sebi: ali radeći to pomaže celokupnoj svesti univerzuma. Pomažući drugima rizikujemo da forsiramo, delujući na sukob svesti, princip koji je, kako ćemo uskoro dokazati, nepremostiv.

Dakle, eto kako se karakteristika pseudo nju ejdž religioznih pokreta čini verodostojnom, govoreći skoro celu istinu ali menjajući namerno ključni detalj za shvatanje, čineći to lukavo, tako da čovek na pogrešan način razume razgovor koji bi mogao biti, u principu, i ne pogrešan.

U ovom kontekstu, jedna od najvećih laži nju ejdža je smatranje da on ima ljudski um. Ljudski um se potcenjuje. Kaže se da um laže. On je prevarant, ne dozvoljava ti da vidiš stvari kakve jesu, vezan je za Maya, ne vidi da je virtuelna realnost koja ga okružuje lažna. Sve je potpuno tačno, ali to ne znači da ne treba da imamo poverenja u um. To znači da moramo biti svesni granica uma. Činjenica je da se, koristeći um, koristi i osa energija i može se krenuti u potragu za 'onima sa višeg nivoa', otkrivajući tako njihovu pravu suštinu. I, eto kako Nju Ejdž pokušava da pomaže ovoj

okolnosti, lukavo ubeđujući čoveka da um ne sme da se koristi i da, čak ako ti on kaže nešto čudno, to nije verovatno.

Dualizam prevarant.

Posumnjali smo da je anđeo zapravo prevarant pomoću razgovora koje je vodio, jer je sa gledišta transformacionalne gramatike (NLP), bila jasna želja za prevarom i pre svega glavna prevara se vrtela oko razgovora o Univerzumu kao dualnom hologramu.

Ali mi dobro znamo da svest nije dualna već jedinstvena, znamo da ne postoje dobre i loše, već samo osobe sa različitim svestima. Stvoriti put za osvajanje dualne mudrosti je kao voziti Ferari bez ruku. Sudarićeš se na prvoj krivini.

Da bismo to razumeli, stavimo se pred jedno jednostavno pitanje.

Mi smo uvek govorili da je svest želela da postigne saznanje o sebi i zato je stvorila dualni univerzum u kojem se ogledala, da bi videla kakva je. Ako se, međutim, zapitamo zašto se to dogodilo, ili zašto je svest imala potrebu da se upozna, nemamo odmah jasan odgovor. Da li je svest mogla mirno da spava i ne postavlja sebi ovo beskorisno pitanje? Zašto je imala potrebu da stvori ogledalo da bi se gledala? Da bismo odgovorili na ovo pitanje dovoljno je misliti na dualan univerzum kakav znamo danas. Ako je zaista dualan kako nam izgleda, postojaće mogućnost izbora. Pretpostavimo da sam ja jedan alpinista, vezan užetom za gospodina A i gospodina B. U jednom trenutku nalazim se u problemu i moram preseći užu da spasim sebe i jednog od dvojice kolega. Mogu preseći užu spasavajući A ali mogu, takođe, spasiti i B. Izgledalo bi da se nalazim pred izborom ali nije tako. Zapravo, u trenutku kada odlučim da spasem A odlučio sam i da ne spasem B. To je, takoreći, kao bacanje novčića, kada se pojavi glava ne pojavi se pismo. Takav koncept će biti jasniji ako ispitamo stvar u sadašnjosti. U trenutku kada sam izabrao, moja savest je izabrala A. Ako pogledam u svoju prošlost, koja je prisutna zajedno sa sadašnjošću, po Bomovoj fizici univerzuma nelokalnog i virtuelnog, opažam da je moja sadašnja svest već u prošlosti napravila isti izbor. Ukratko, ako pogledam u svoju prošlost (sa svog mesta u sadašnjosti) shvatam da sam u prošlosti već izabrao A i nije postojala mogućnost da spasem B. Takva mogućnost postoji samo ako posmatram scenu spasavanja od prošlosti ka budućnosti ali ne od sadašnjosti ka prošlosti.

Ovaj koncept ćemo jasnije objasniti za koji trenutak, kada ispitamo sve iz ugla moderne kvantne fizike.

Moglo bi se pretpostaviti da je dualnost u donošenju odluka ili u nedonošenju nijedne i da umremo svi zajedno. Još jednom, ovo nije koncept dualnosti. Zapravo, ne činiti je identično sa ne postojati.

U ovom kontekstu postavlja se pitanje zašto je svest odlučila da stvori ogledalo. Pitanje, zapravo, nema nikakvog smisla jer svest postoji zato što čini. Da nije činila, ili, bolje, da se nije manifestovala svojim delovanjem, ona ne bi postojala jer ne bi ni primetila da postoji.

Ti jesi i postojiš zato što činiš. Ako ne činiš ti ne postojiš. Dakle, ne postoji dualnost u donošenju ili nedonošenju odluka: ne postoji dualnost u biranju jednog od dva prividna puta, jer su u stvarnosti oni samo jedan.

S jedne strane, sada se shvata da stvarnost JESTE samo ako ČINI i JESTE samo ako se MANIFESTUJE, pomoću delovanja ili ČINOM VOLJE. Volja postaje izraz postojanja i mogućnost shvatanja ko smo. U ovom kontekstu jasno je da ako radiš napola bićeš polovina: ali ako postigneš celo iskustvo bićeš sve. Dakle, anđeosko biće koje živi na gornjem nivou, koje ne želi iskustvo, je biće samo napola evoluirano, dok smo mi oni od njih koji su odlučili da siđu i završe posao. Zato smo mi svesniji od njih.

Univerzum kao Brus Lijeva pagoda.

Da bismo još bolje shvatili kako je napravljen ovaj univerzum na osi energije, gde um dominira, moramo prvo zamisliti jednu kupu sa sedam nivoa gde je prvi vrh kupe, a poslednji njegova osnova. Broj sedam bi mogao biti arhetipski broj ali je zapravo fraktalni univerzum, što znaju i sve energetske manifestacije koje ga razumeju. Tako, ideja da se razdvoji svet energija vidljivih u bojama i odluči da se koristi sedam da se to učini, nije slučajno. Nije slučajno da su elektroni atoma kao i protoni jezgra raspoređeni na sedam kvantnih nivoa. To što je izabrano sedam nota da bi se odredila muzička skala, u kojoj svaka nota odgovara određenoj frekvenciji, a svaka frekvencija odgovara jednoj energetske vrednosti, sigurno je pokazatelj fraktalnih karakteristika ove hipotetičke kupe.

U ovoj kupi, našem univerzumu, sa vanzemalcima prvim ljudima Šiva i Višnu, u vidu Bogova tvorca, sva ova bića žive na poslednjem nivou, u osnovi, na težem energetskom nivou, rekla bi arhetipski fizika ali i američki Nju Ejdž. Između nas i prvog nivoa, onog sa čistom svešću, postoji dobrih pet različitih nivoa, sa stvorenjima u direktnoj konkurenciji, razvijenijim što se više silazi na niže i nerazvijenim kako se penje naviše.

Pažljivi čitalac će se setiti da je u vizijama naših subjekata bilo čak i pet anđeoskih bića koja su se pojavljivala sa gornjih nivoa. U vezi sa ovim, podvlačimo da um uopšte ne laže već tumači, ponekad loše, neke arhetipske znake virtuelnosti ali je ekstremno značajna činjenica da je viđeno pet bića i da, ako je naš univerzum fraktalan, postoji pet viših nivoa koji nas dele od matične svesti. Razlika koja postoji u našoj, i svesti svih ostalih bića sa srednjih nivoa, bila bi povezana sa spoznajom sebe: što se više silazi, dobija se više iskustva i bolje se razume ko smo. Ali sa

jednog gledišta ispitivanja između desne i leve strane istog uma. Dok svest nije svesna sebe već se čini kao potpuno integrisana, mi u nižim slojevima bićemo svesni ali veoma malo integrisani, i zato ćemo imati viziju dualniju nego sva ostala bića koja su smeštena iznad (u arhetipskom smislu) nas.

Drugim rečima, ako bića sa ovog nivoa ne razumeju ko su, na svesnom nivou ne samo da neće znati ko su, već će se pojaviti u virtuelnosti odvojeniji nego ikad. I biće laki zalogaji bićima čiji je muški deo integrisaniji sa ženskim. Mi bismo rekli, na ovom nivou, desna hemisfera sa levom.

Moglo bi se reći da samo oni koji dobijaju iskustvo iz šamanske matrice mogu opisati univerzum i shvatiti da je dualizam jedan aspekt matriksa. Put koji ih trenutno vodi izvan dualnosti tako da se ona može ispitati spolja. Onaj ko piše imao je mogućnost da doživi ovo iskustvo i zbog toga mu je do ovog trenutka veoma jasno sve ovo o čemu se u ovom članku govori. Pisac je, na neki način, uništio aspekt maya, koji predstavlja dualnost, pobedivši prevaru, na svesnom nivou. Onaj ko nije imao ovakvo iskustvo neće moći da vidi izvan matrice, ali to samo po svom izboru.

Pogled na stvari iz drugog ugla, dozvoljava da se promeni mapa teritorije i dozvoljava, kada se jednom vratimo na početak, da budemo svesni da ono što se tamo vidi nije samo ono što se vidi, već i ono što se videlo sa drugog mesta. Da bi se postigao ovaj rezultat, u našem postojanju, treba želeći da se promeni položaj.

Ovakav postupak nas čini živima i pridobija saznanje o svesti.

Eliminacija prevare dualnosti, stvara potreban uslov da se može pristupiti jednoj vrsti integrisane svesti, gde duh, um i duša više ne postoje već, na njihovom mestu, postoji jedinstvena integrisana svest koja dozvoljava viziju izvan dualnosti matriksa.

Već smo, u prethodna dva dela ovog rada, ukazali na značaj istorije, posmatrane sa arhetipskog gledišta. U arhetipovima postoji slika večne sadašnjosti koja sadrži informacije o virtuelnom vremenu, odnosno o prošlosti ali i o budućnosti, kako bi dala globalnu viziju svega. U umetnosti, simbolički i umetnički značaj je uvek čvrsto vezan za arhetipove, odnosno za jezik univerzuma. Tako osobe sa određenim nivoom saznanja, često i nesvesno, stvaraju priče koje se temelje na mitu o stvaranju. Jedan primer za sve je dat, u ovom kontekstu, jednim filmom koji je režirao Brus Li, a koji tehnički nikada nije ušao u bioskopske sale.

Zove se Game of Death, 'Igra smrti', a unutar borbi (sve je koreografisao isti Li)

krije se jedna snažna filozofska komponenta. Protagonisti je, zapravo, oteta porodica (simbol sličnog i pravog porekla): moćnici žele da ucene protagonistu da za njih uradi neke nelegitimne stvari (vanzemaljci ili neko ko za sebe koristi snagu protagoniste da pridobije korist za sebe). Da bi spasao roditelje, Li je primoran da se susreće sa sve jačim protivnicima, unutar jedne pagode

(pagoda predstavlja holografski univerzum sa sedam nivoa: mi smo na sedmom nivou, na prvom se nalazi svest, a u sredini ostaje još pet, naseljenih neprijateljskim silama). Penjanje na razne nivoe odgovara duhovnom usponu, pri kojem se protagonista mora boriti više sa samim sobom nego sa svojim neprijateljima. U pagodi ima pet nivoa, a na svakom se nalaze razni borci koji su majstori u raznim tehnikama. Posebno, poslednji borac, koji se nalazi na višem nivou, je jedan gigantski crnac koji ne može da podnese svetlost i uvek nosi crne naočare. Li pobeđuje poslednjeg giganta pomoću svetlosti i, na kraju borbe, vraća se na prvi nivo, izvan pagode, ne dočepavši se nikakvog blaga, ali oslobodivši narod od onih koji su ga potčinjavali (započevši arhetipski srećan svet).

<http://www.youtube.com/watch?v=ai5gelBDkyE>

Idejno govoreći, čovek poražava prevarante, a u svom uzdizanju, on ne želi da dostigne svest prelazeći u više nivoe, odnosno, vraćajući se nazad u opadajućem procesu, zaista vraćajući se nadole, na poslednji nivo, noseći sa sobom svoje saznanje, pridobijeno za život, od tog momenta nadalje, ne više jedno postojanje zatvoreno u samoću jedne nesvesne svesti već stvarajući svoj novi svet, onaj koji pripada svima nama, **Srećan Svet**.

Kvantni aspekti prirode univerzuma

Zahvaljujući ovim novim razmišljanjima, ponovo smo saslušali i proučili neke aspekte fenomenologije otmice, koje smo u početku zanemarivali i uopšte nismo razumeli, ali koji sada nalaze zasluženo mesto u literaturi koju iznosimo. Posebno se odnosi na neke probleme koji su se javljali otetima koji su, nakon puta koji smo im mi savetovali, kako bi se oslobodili vanzemaljaca, sticali saznanje. Oni su mi prepričavali pojavljivanje čudnih opažanja koja se odnose na fleševe prividnih epizoda koje se mogu pripisati njihovim "prošlim životima".

Duboke hipnoze, koje su vođene na ovim subjektima, pokazivale su jedan duhovni deo koji je objašnjavao ono što se događalo sledećim rečima:

"Neophodno je da kontejner poznaje sva svoja iskustva iz svih svojih kontejnera, takva iskustva se sakupljaju u aktuelnom kontejneru i samo nakon toga može otići da se igra tamo".

Ovakvi izrazi su nam tada bili nerazumljivi ali danas ovim rečima možemo dati sasvim logičko objašnjenje.

Da bismo mogli da potpuno razumemo kakvo je značenje duševne poruke i viđenje prostora, moramo najpre shvatiti da je čak i treća osa, ona koja pripada energiji odnosno umu, imala ključnu i neizostavnu ulogu sa druge dve ose; ose duše, uma i duha: vreme, energija i prostor, morale su potpuno shvatati značenje svesti, bez mogućnosti da se zanemari bilo koja od tri.

Da bismo to uradili moramo na trenutak napustiti polje duše, uma i duha i posmatrati polje moderne fizike. Kasnije ćemo se vratiti na pitanje svesti, čim ispitamo problem sa gledišta kvantne fizike.

Krenuvši od originalnog članka pod naslovom: "Nova Fizika: Sveprisutna Asimetrija" Pjera Skarufija (Prevod sa originala Askanio Borga, maj 2003.)

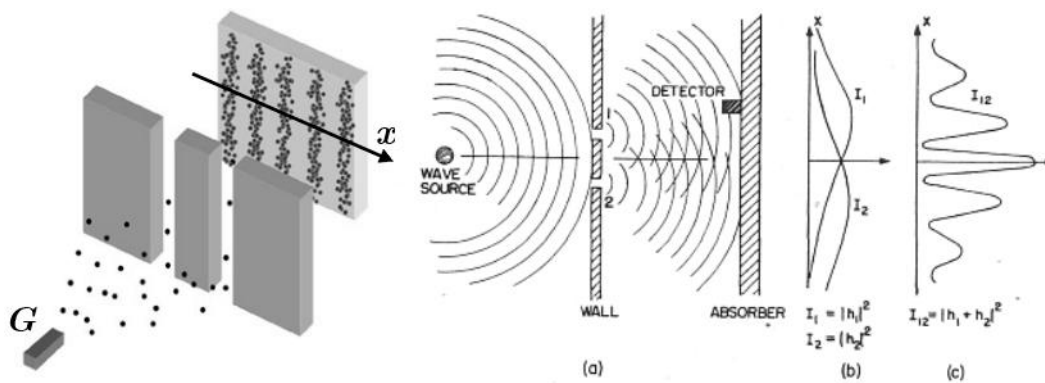
<http://www.scaruffi.com/cogn.html>, moramo posmatrati ideju koju Born, Bom i ja imamo o dualizmu talas-čestica.

Ako je naša literatura tačna, ne bi postojao dualizam već bi se on samo činio našim očima, kao jedna deformacija koju čita naš mozak, a ne naš um, koji bi interpretirao samo podatke koji potiču iz spoljašnjosti. Podsećamo da se jedna čestica kao što je foton može predstaviti modernoj kvantnoj fizici kao talas ali i kao čestica. Neki put se pojavljuje kao talas, a drugi put se meri kao čestica. Do sada niko ne zna zbog čega postoji ovo dualističko ponašanje naizgled neobjašnjivo.

<http://www.blogzero.it/2009/11/20/esperimento-piu-bello-dualismo-onda-particella/>.
<http://www.youtube.com/watch?v=DfPeprQ7oGc->

Setimo se ukratko, na ovom mestu, jednog eksperimenta koji reprodukuje dualizam "talas čestica". Ako imam jedan top koji ispaljuje fotone na jedan zid sa dva procepa može se očekivati da će se, ako stavim iza zida filmski ekran, on osvetliti odgovarajući dvema pukotinama, kuda prolazi svetlost ili fotoni.

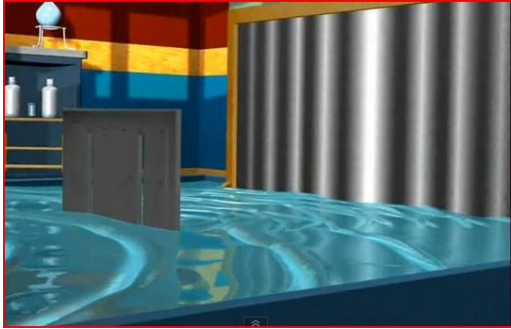
Nažalost, stvari nisu baš toliko jednostavne. Zapravo, treba znati da ne samo da se ne postiže zamišljeni rezultat, već svetlost osvetljava filmski ekran i na mestima gde svetlost ne bi trebalo da dospe. Zato se mislilo da se fotoni ponašaju kao talasi a ne kao čestice (vidi priložene ilustracije).

a) Izvor talasa - zid – detektor – apsorber

Nažalost ovo se dešava čak i kada se ispali samo jedan foton ka pukotinama, kao dokaz da on prolazi istovremeno kroz obe rupe. Kada bi foton bio čestica, kao neki projektil, ovo bi bilo nemoguće ali ako se foton predstavlja kao mogućnost da on postoji u jednom sfernom prostoru u ekspanziji, tokom svog kretanja ka ciljanim zidovima, mogao bi se predstaviti kao talas i mogao bi efektivno provaliti kroz dve pukotine istovremeno.

Problem nastaje kada posmatrač umesto da posmatra iznutra foton top, kao gledalac u bioskopu, smešta se skriven iza jedne od dve pukotine. Čini se da foton zna da je on tamo i pogađa ga osvetljavajući ga. U ovom eksperimentu, oblici koji međusobno deluju, tipični za fenomen talasa, gube se. Drugim rečima, sada se foton ponaša kao projektil.

Fenomen posmatran spolja

Fenomen posmatran iznutra

Postoje različita tumačenja ovog nepobitnog fizičkog fenomena. Born (http://it.wikipedia.org/wiki/Funzione_d'onda) je smatrao da subatomske ćelije koje sačinjavaju univerzum, a time za posledicu i sam univerzum, mogu se ponašati ili kao talasi ili kao čestice. U slučaju kada je ponašanje čestice talasno, talas bi bio jednačina talasa, a ne pravi fizički talas, čiji potencijal bi predstavljao njegovu energiju.

Bom, osim što smatra da je univerzum virtuelan, holografski, fraktalan, ne prostoran, smatra da foton nije ni talas ili čestica već je i talas i čestica zajedno. Osim toga, on smatra da je potencijal talasa, koji bi u ovom slučaju bio pravi fizički talas, ne matematička formula, vezan za formu talasa, a ne za njegovu energiju.

Drugim rečima, Bom smatra da, pošto je svemir celovit i sagrađen od talasa, jednakih (mali i veliki su fraktalno povezani zajedno) da bi se premestili ili delovali na neku malu stvar, koja ima istu formu talasa kao i neka velika stvar, potrebna je ista energija.

Često se Bomova fizika uzima kako polazna tačka naučnicima paranormalnih fenomena, jer objašnjava mnoge fenomenologije za njih vezane, i u tom kontekstu se razume kako je, da bi se premestilo neko manje vozilo snagom misli, potrebna je ista snaga koja se koristi da se premesti, i dalje snagom uma, jedna planina. Ali to nije poenta.

Treba se zapravo setiti da, dok Born smatra da vreme ne postoji i da je samo fizička senzacija, Born smatra da vreme nije merljivo u kvantnoj fizici. U ovom trenutku dolazi jedna Nobelova nagrada za hemiju, Ilya Prigogine, koji je proučavao nepromenljive ravnoteže i koji smatra da je strela vremena jednosmerna.

Zapravo, on smatra da: ako bi strela vremena mogla biti povratna, postojali bi, u našem univerzumu, tragovi involucije. Pošto nikada nisu primećene involucije u modelima koje je on proučavao, odnosno u biološkim modelima, mora se zaključiti da vreme ide u jednom jedinom smeru. Ali, kako to da vreme ide u samo jednom smeru kada prostor i energija, naprotiv, mogu preuzeti negativne vrednosti? Zašto bi univerzum morao biti asimetričan na streli vremena? Odnosno, zašto se ne bi moglo vraćati unazad u vremenu, kao što se radi u prostoru?

Ako iz Rima idem u Milano, posle se mogu vratiti u Rim, ali ako danas želim da se vratim unazad u vremenu, ne mogu to učiniti. Ali, da li je baš tačno da ne mogu to da učinim?

Problem nastaje iz činjenice da je strela vremena vezana za drugi princip termodinamike koji tvrdi da se entropija univerzuma konstantno uvećava. Entropija je jedna mera, nazvana nered, koja u stvarnosti odgovara kinetičkom i energetskom redu objekata u univerzumu. Ukratko, univerzum se simetrizuje u vremenu, hladi se, sve stvari zauzimaju identična rastojanja među sobom, gustina univerzuma se homogenizuje i nema više mesta sa visokom gustinom materije i praznih mesta, već gustina postaje konstantna. Zapravo, ova situacija odgovara redu, a ne neredu, ali su fizičari sredinom 1800. identifikovali hlađenje univerzuma kao nešto negativno, što je išlo protiv volje božanskog stvaranja, i samo zbog toga su to nazvali negativnim značenjem, kao što je nered, dok se, međutim, sa termodinamičke tačke gledišta to nama čini kao red. Termodinamičari su to iskopali laskajući Crkvi i njenoj moći 1800. dodelivši entropiji negativno značenje i tako su se fizičari i sveštenici složili.

Dakle, ako se entropija po principu stalno uvećava, onda i strela vremena ide u samo jednom smeru.

U ovom kontekstu se ubacuje još jedan engleski fizičar po imenu Penroz, koji počinje da pretpostavlja da drugi princip termodinamike uopšte nije istinit. On smatra da je u suštini "ovo jedan princip koji nije dokazan niti je dokazana njegova validnost". Do sada se jednostavno konstatovalo da se entropija uvek uvećava: ali, može biti da nije uopšte tako, a ako nije tako onda bi dogma o streli vremena loše prošla.

Penroz dolazi do zaključka da, zapravo, mera entropije nije vezana za energiju sistema, koji se stalno hladi ako se ostavi samom sebi bez spoljašnjih uticaja na univerzum, koji čini se ne mogu postojati, već da je entropija senka neke druge stvari koja se stavlja preko mere energije. Mi verujemo da entropija ne meri energiju sistema u formi reda, već ona meri neki skriveni parametar.

Termin "skriveni parametar" Bom eksplicitno upotrebljava da objasni iste fenomene.

Netačnost drugog principa termodinamike.

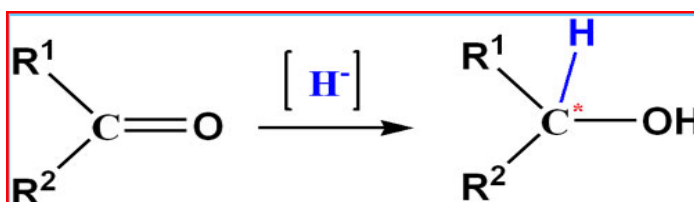
Da drugi princip termodinamike nije tačan, znaju svi, ali se svi nadaju da je netačnost tog principa vezana samo za lokalni aspekt, odnosno u mikroskopskom svetu, ako se drugi princip ne poštuje, može se uvek verovati da postoji neko drugo mesto po želji daleko odavde, u kojem se događa upravo suprotno spekulisanje, toliko da se izjednače generalni računi univerzalne entropije. Postoje eksperimenti koji pokazuju da entropija lokalno može da se smanjuje. U jednom članku koji se može naći na mreži pod nazivom "Strela vremena", (<http://www.attraversolospecchio.eu/index.php/argomenti/scienza/2012/02/08/la-freccia-del-tempo/>), ukazuje se na jedan zanimljiv eksperiment termodinamike koji su vodili Y. Charles Li i Hong Yang pod nazivom "Na streli vremena", objavljenom na sajtu za naučna objavljivanja: <http://arxiv.org> (januar 2012.). U tom kontekstu se lako objašnjavalo da se entropija nekih sistema čestica gasa, podvrgnutih posebnim operacijama, smanjivala bez senke naučne sumnje.

Analogno tome, neki naučnici su se igrali sa nekim kopijama fotona uspevajući da izmene njihovo ponašanje u prošlosti, a to bi bilo moguće samo ako bi (<file:///C:/Users/malcor/Desktop/lavoro%20su%20genesi%203/MODIFICARE%20IL%20PRESENTE%20PER%20MODIFICARE%20UN%20EVENTO%20PASSATO%20%20Pianetablunews.htm>) strela vremena bila povratna, ili ako vreme ne bi bilo lokalno, kako smatra Bohm.

Još jedan banalan primer, koji pokazuje kako se lokalno entropija može smanjivati, snabdeo nas je nekim reakcijama organske hemije koji proizvode optiku, polazeći od potpuno simetričnih molekula ili mešavina reakcija potpuno grozdastog oblika (uz optičku aktivnost jednaku nuli).

Treba znati da je optička aktivnost, odnosno sposobnost nekih molekula da okreću nivo svetlosti, desno ili levo, u odnosu na posmatrača, mera simetrije univerzuma. Po drugom principu termodinamike univerzum se simetrizuje jer nije stvoren simetričan. Stvoriti sintezu jednog organskog proizvoda koji nema nivo simetrije, krenuvši od najsimetričnijeg molekula (koji nema takav nivo) je nemoguće. Krajnje, jedna hemijska vrsta uništavajući ali stvarajući enantiomera, molekula koji svetlosti ka

reagovaće svoju simetriju, kopiju odnosno pola okreću nivo desno i druga polovina koja okreće nivo svetlosti, u istoj količini, ali na levo, na takav način da postigne mešavinu reakcije koja će biti simetrična u svojoj kompleksnosti.

Ali to je moguće ako učinim da reaguje jednak broj molekula: tako će pola dati rezultat, a druga polovina suprotan rezultat. Ali ako imam samo jedan molekul koji može da reaguje, on po sili stvari mora snabdeti jedan molekul optički aktivan, u odsustvu njenog enantiomera. U ovom kontekstu, stvorio sam optičku aktivnost, odnosno asimetrizovao sam lokalno univerzum, smanjujući mu entropiju.

U Bomoj fizici, činjenica da je drugi princip termodinamike lokalno nestao, znači, po holografskoj viziji svega, da se entropija celog sistema može umanjiti jer je deo vezan za celinu.

Moje tumačenje dualnog fizičko kvantnog modela.

Za fizičare upotreba termina "skriveni parametar" znači da postoji neki merljiv parametar: ali pošto ga ne vidim ne mogu ga izmeriti. Sa totalističkog pogleda, identifikovati kao skriven neki fenomen koji se ne vidi znači, međutim, hteti na silu verovati u jednu ličnu ideju mape teritorije, bez snage da se dokaže da li je, naprotiv, ta mapa pogrešna.

Ovih dana fizičari traže Higsov bozon, a malo informisana štampa veruje u to što joj se daje, a to je da je Higsov bozon stvarno pronađen. Velike konferencije za štampu, veliki odjek u novinama i medijima širom sveta, ali istina je nešto drugo. Predstavnik Cerna u Ženevi, zapravo, na snimku sa konferencije za štampu, ne tvrdi da je Higsov bozon pronađen već jasno kaže da...

Postoje jaki dokazi postojanja Higsovog bozona... Što znači da čvrsto misli da on postoji ali nije pronađen. Umesto njega pronađene su čudne stvari koje se, između ostalog, ponašaju na neshvatljiv način za Higsov bozon, ali za šta naučnici iz CERNA tvrde da je skoro sigurno bozon koji traže.

To bi bilo kao da kažemo: pošto su mnoga deca naslutila Deda Mraza, on zaista postoji, iako pre proizilazi kao neshvatljivo.

Lako je shvatiti da iza izjava CERNA stoje političko ekonomske potrebe, i pošto u Evropi nema više para, mora se sponzorima i Evropljanima objasniti da je potrebno dati još novca da bi se tražilo nešto što ne postoji (dvadeset sedam miliona evra za svaki urađen eksperiment) samo da bi naši fizičari preživeli. Očigledno, svi ostali evropski i svetski fizičari koji se ne slažu sa ovim vladinim stavom, ne zbog naučnih motiva, već samo zato što dobijaju manje novca za svoja istraživanja, malo su se promenili i ratuju protiv ovih koji traže fantomski bozon.

<http://video.repubblica.it/dossier/bosone-di-higgs/hack-il-bosone-e-dio/99942/98321>
<http://www.centrometeoitaliano.it/particella-di-dio-trovato-bosone-higgs/>
<http://www.giornalettismo.com/archives/407323/e-se-il-bosone-di-higgs-fosse-un-impostore/> <http://silvanodonofrio.wordpress.com/2012/07/06/il-bosone-di-higgs-ce-o-non-ce/>

Jednom rečju, korišćenje termina "skriveni parametar" je podsvesan znak smirenosti da su stvari, čak i ako se ne vide i ne mere se, takve kakve su oduvek opisane.

Zapravo, Prigogine govori jednu potpuno tačnu stvar, a to je da se evolucija stalno uvećava, a ne vraća se unazad. Ali evolucija sistema je očigledno vezana za eliminaciju nereda što je shvaćeno kao braunovsko kretanje čestica. Evolucija za smanjenje Haosa. A, ako je Penrouz bio u pravu i entropija nije mera kojom upravlja Haos, već jedna posredna mera? Moja radna hipoteza je da entropija nije mera Haosa, već mera univerzalne Svesti. Ona, zapravo, nije merljiva jer pripada onom delu stvarnosti koji se definiše kao "realan", odnosno konstantan, koji se ne menja, ali čije se izražavanje u čitavom univerzumu definiše kao svest o Sebi.

U našoj literaturi, zapravo, svest nije sačinjena od energije, prostora i vremena, već ove tri vrednosti predstavljaju saznanje o njoj. Saznanje o svesti bi bilo merljivo i uvek bi se uvećavalo, saglasno sa onim što tvrdi Prigogine. I bilo bi logično da to fizičari identifikuju kao skriveni parametar, jer je to refleks svesti na virtuelnost. Pošto fizičari ne veruju u postojanje svesti, ne bi nikada merili saznanje o njoj jer ne bi imali saznanje o tome. Svako, zapravo, vidi mapu teritorije u odnosu na saznanje koje se ima o mapi teritorije. Ako ja verujem da slonovi ne postoje, neću uspeti da vidim nijednog, kako ćemo videti za trenutak, pomoću jednog eksperimenta kvantne fizike. Ali entropija, odnosno nered koji se uvećava, odnosno svest koja se preko svoje mere saznanja o sebi stalno uvećava, daje nam ključnu literaturu čak i za interpretiranje dualizma talas-čestica.

Na osnovu istraživanja koje sam ja sproveo, pomoću regresivnih hipnoza i proučavanja moderne fizike, može se zaključiti da, počevši od bomovskog modela fizike, gde vreme ne postoji već su prošlost i budućnost dve jednačine talasa koji kolabiraju u večnoj sadašnjosti, možemo tvrditi da **nam se neki fenomen pojavljuje kao čestica kada gledamo u prošlost, a kada gledamo u budućnost javlja nam se kao talas.**

Zapravo, iza ove ideje postoji jedna dublja vizija o prividnom dualizmu talas-čestica. Primećujemo neki fenomen kao talas kada nemamo svest o fenomenu već samo znamo da posmatramo nešto što postoji. Međutim, kada odlično znamo šta smo posmatrali, jer smo pristali da delujemo međusobno, to nam se prikazuje kao čestica. Kada sudelujem sa nekim fenomenom u fizičkom smislu, bilo da je to neka subatomska čestica ali i bilo kakvo drugo dešavanje, to mi se prikazuje onako kako je stvoreno u virtuelnosti, sa svojom masom, svojom energijom, svojim vremenom, svojim prostorom, svojim magnetnim poljem i svojim elektronskim poljem. Fenomen će se pokazati potpuno lokalizovano jer sam ja pristao da sudelujem sa njim, u njegovom ličnom prostoru i vremenu. Ako, naprotiv, vidim kako se dešava neki fizički fenomen sa kojim, međutim, ne sudelujem DIREKTNO, znaću da fenomen postoji ali neću imati saznanje. Sa fizičkog stanovišta ovo će mi se pojaviti u formi talasa, odnosno matematički i geometrijski kao neka zona prostorno-vremenska, gde je

moguće smestiti fenomen (jer znam da postoji) ali ne znam ni kako je nastao ni gde se tačno nalazi (jer nemam saznanje o tome).

Dakle, ako me foton pogodi i osvetli me, on se ponaša kao čestica, ali ako ga vidim kako se baca na zid, ne sudelujem direktno sa njim već samo imam sliku njegovog sudelovanja sa nekim drugim objektom, što se mojim očima prikazuje kao talas. Dvojni aspekt virtuelnosti, zapravo, ne bi postojao i smanjivao bi se samo, po definiciji svesti kao nečemu što čini i sudeluje, jer da to ne čini i ne manifestuje se, u stvari, ne postoji.

Beskorisno je isticati kako se moderna fizika potpuno slaže sa ovom vrstom vizije stvari, da stavlja u saglasnost Borna sa Bomom, sa Prigoginom i sa Penrouzom, ali i sa Kaprom, sa Krišnamurtijem i drugim misliocima od Kanta do Platona.

Dualizam talas-čestica u svakodnevnom životu.

Uzmimo ponovo neke primere iz svakodnevnog života i pokušajmo da shvatimo kako ovaj lažni dualizam, zapravo, zavisi isključivo od naše percepcije fenomena, a ne od suštinskog fenomena.

Imam pred sobom u budućnosti dva izbora: ili preseći uže i spasiti A ili preseći uže i spasiti B. Dok mislim o ovome moj mozak će napadati figure koje sudeluju u dvema mogućim budućnostima koje su vezane za moja dva moguća delovanja. Što više budem pokušavao da izaberem, to ću više biti nesposoban da dobro vidim šta da izaberem. U međuvremenu, strela vremena napreduje i ja ulazim u trenutnu sadašnjost u kojoj ne vidim šta ću učiniti već ono što činim.

U svojoj sadašnjosti biram da spasem A. U tom trenutku, moj problem talasaste i probabilističke trajnosti, dobija oblik sigurnosti i postaje usvojiv kao ponašanje naše subatomske čestice. To je predstavljeno kao sigurnost, dok se gledajući iz prošlosti ka budućnosti predstavljalo kao nesigurnost i, dakle, preuzimalo probabilistički i matematički aspekt talasa.

Sada, kada sam spasao A, pogledajmo u prošlost i vidimo čega se sećamo. Sećamo se, u sebi, da nismo imali sumnje, već da smo već odlučili da spasemo A i da ne spasemo B.

Ovo se dešava zbog toga što kada smo pridobili saznanje jednog fenomena, budući da vreme ne postoji, takvo saznanje menja našu virtuelnu prošlost, gde sada imamo isto saznanje kao u sadašnjosti. Ukratko, kada gledam ka budućnosti vidim događaje kao talase, ali kada gledam u prošlost, vidim ih kao čestice. Ali to znači da, pošto je prošlost saprisutna sa sadašnjošću, ja nisam, zapravo, nikada izabrao već sam oduvek znao da ću spasiti A.

Dakle, čak gledajući prošlost iz sadašnjosti, potpuno nestaje ideja o postojanju mogućnosti dvojnosti izbora. Ali to ne znači da ne postoji slobodan izbor. Ovaj princip nameće da, ako se načini jedan izbor, to se dogodilo kada su različiti delovi svesti, svi zajedno, odlučili da odglume uloge koje sada glume. **Pošto ne postoji vreme, to se dešava neprekidno i taj aspekt garantuje neku vrstu slobodnog izbora, koji nije individualan već u saglasnosti sa svesnom celinom (u prostoru, vremenu i energiji).** Svesti su odlučile da čine iskustvo za koje tačno znaju kako će se završiti, ali su primorane da čine iskustvo, sišavši na materijalni nivo, našu dimenziju, jer je potreba svesti da postoji, a da bi postojao moraš da se manifestuješ, da bi se manifestovao moraš da deluješ.

Još jednom postoji savršeno slaganje između naše literature i ideje koju neke filozofije imaju o Bogu tvorcu. On zna šta će se dogoditi, ali je svejedno primoran da to sprovede u delo, jer nije dovoljno čitati knjigu, već treba interpretirati uloge likova iz knjige, prošavši od čitača do pisca knjige. Ovo je oslonac virtuelne stvarnosti bez vremena, bez prostora i bez energije. Pre i posle se mešaju sa večnom sadašnjošću. **Na kraju čitanja knjige, opazićeš da si tu knjigu napisao ti jer je to tvoja priča: ali to ćeš primetiti tek na kraju.**

Još jednom, u mitu koji je ispričan pomoću antičkih i modernih bajki, ovaj koncept se ističe neprimetno.

U filmu "Beskonačna priča" ovaj mit slavi lik jednog dečaka koji otkriva na tavanu jednu knjigu i, počevši da je čita, shvata šta čita, ne samo svoju priču već priču našeg univerzalnog nivoa.

U ovoj priči, Atreiu, jedan dečak koji ovaploćuje ideju Duha, želi da spase kraljicu iz sveta bajki, koja ovaploćuje dušu, iz sveta Nula koji će, kao neka crna mašina, uništiti svet Virtuelne Realnosti.

Likovi beskrajne priče, nisu ništa drugo nego mi sami, koji se nesvesno borimo protiv prevare u koju smo uronjeni i protiv druge mračne strane koja nas želi zgaziti, gde će jedna neverovatna životinja, Fortunadrage, Srećni zmaj, koji predstavlja vernost i Um biti pobedničko oružje.

Čovek spasava svoju virtuelnost i uništava svet Nula, zato što je ljubav između Atreiu i kraljice, devojčice iz sveta bajki (što ovaploćuje pravi svet duševne kreativnosti) jača od svega.

Ljubav koja spaja dušu i duh i svest sa ostalim svestima, ljubav koja nema ništa zajedničko sa ljubavlju prema Bogovima iz religija, već ona koja ima veze sa nama samima, što ćemo otkriti u ljubavi prema našoj originalnoj prirodi.

http://it.wikipedia.org/wiki/La_storia_infinita_%28film%29

Aspekti prividnog konflikta talas-čestica.

Produbljujući koncept lažne dvojnosti između talasa i čestice, ispitajmo sledeći primer:

Odlučio sam da ubijem Nekog. Odlazim kod njega sa nožem koji vadim. Ako ispitamo ovaj događaj moramo odmah istaći da, ako je naša svest odlučila da glumi ulogu, da bismo shvatili do kraja aspekte vezane za virtuelnost, kaže se da i onaj koji će biti proboden, ima ovaj stav. Drugim rečima uspevam da ubijem Nekog samo zato što je njegova svest bila u skladu sa mojom, u glumljenju dve uloge koje smo od početka odredili.

Postoji, međutim, tokom procesa postizanja saznanja, mogućnost da se promeni sopstvena uloga, pišući ponovo deo koji se živi (glumi). Ovo se stalno dešava, čak i ako mi nismo svesni tog događanja. Ja mogu odlučiti da više ne ubijem Nekog samo ako on bude saglasan sa mnom, u menjanju čak i njegovog kvantnog stanja (tako bi se reklo u kvantnoj fizici). Ovo izlaganje je staro i mi smo ga uvek shvatali u kontekstima otmica, u kojima se govorilo da ako neki oteti ne želi da izađe iz problema, potpuno je beskorisno pokušavati da ga izvučemo, jer se on sa još više žestine ponovo vraća, jer je njegova svest odlučila da ostvari ovo iskustvo i da glumi ulogu, i ti nisi uspeo da ga ubediš da promeni ulogu koju sam glumi. Videćemo za koji trenutak kako će ova nova i duboka shvatanja promeniti, još jednom, mapu teritorije, stavljajući nas pred problem otmice, sa mogućnošću da se konačno razreši.

Kvantna vizija i morfo-genetsko polje.

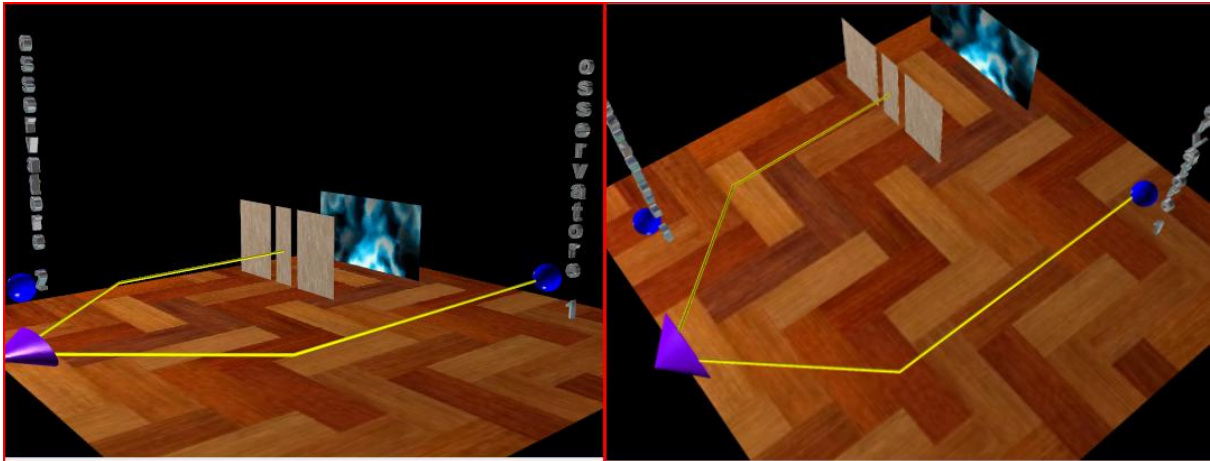
Radio sam jedan fizički eksperiment koji pokazuje ono što smo do sada istakli. Eksperiment se može lako proveriti u laboratoriji za fiziku čestica i, zapravo, možda ne bi bilo potrebno uraditi ga, jer se takav eksperiment sastoji iz tri dela, tri različita eksperimenta koja su već u velikom broju proverena, sa zaključkom da su naša predviđanja trenutno tačna. Ali, kako fizika nema poverenje ni u sebe samu, onaj ko bude želeo moći će to lako da uradi.

Recimo da imamo jedan top koji ispaljuje elektrone i stvorimo dva elektrona u istom trenutku, ispaljujući jedan udesno, a drugi ulevo. Dva elektrona blizanci imaju jednu karakteristiku. Oni moraju imati suprotan spin, odnosno ako se uporede sa čigrom, moraju se vrteti u smislu nevrtenja u odnosu jedan na drugi. Ako se jedan okreće udesno, drugi bi se okretao ulevo, u odnosu na bilo kog posmatrača (drugi princip termodinamike). Kvantna fizika, zapravo, nameće da takvi elektroni ne moraju imati suprotan spin u celini, u svojstvu fermiona (čestice Fermi). Najkraće, kada dva elektrona nastanu zajedno, oni su kao blizanci koje forsiraju pravila virtuelnosti da budu jedan muško, a drugi žensko.

Prvi elektron usmeravam ka meni, a drugi elektron usmeravam ka jednom zidu sa poznate dve pukotine, o kojima smo već govorili, iza kojih se nalazi filmski ekran koji će uvećati ponašanje talasa ili čestice. Osim toga, postavim i drugog posmatrača, jednog svog prijatelja, da posmatra ponašanje drugog elektrona, onog usmerenog ka dve pukotine.

Ako bi postojao samo jedan posmatrač, na primer ja, koji bi posmatrao elektron koji se kreće ka meni, on bi me pogodio ubijajući paket talasa, sa kojim se takmiči, a ja bih video elektron kao česticu, ali ne bih znao šta se dešava sa drugim elektronom jer ga niko ne prati. Ako bi postojao samo moj prijatelj, on bi video, kao što smo već istakli, elektron kako se ponaša kao talas i proizvodi na filmskom ekranu efekat figura koje sudeluju. Međutim, ako bi postojala obojica posmatrača, ja bih video elektron kao česticu i saopštio bih drugom elektronu da se ponaša kao čestica, analogno

eksperimentu Alana Aspekta, gde interakcija sa elektronom stvara promenu stanja elektrona blizanca. U ovom kontekstu, moj prijatelj ne bi više video drugi elektron kako se pojavljuje kao talas, već bi ga video kao neki projektil, odnosno kao česticu, bez prisustva figura koje sudeluju.

Ono što se dešava vrlo se jednostavno objašnjava. Dobio sam svest od prvog elektrona i više ga ne vidim kao talas (nisko stanje saznanja) već kao česticu (visoko stanje saznanja). U ovom kontekstu, pošto su dva elektrona stvorena zajedno i povezani su kao jedinstven događaj, čak i drugi elektron, ako bih ga video, pojavio bi mi se kao čestica. Ja ne vidim drugi elektron već samo imam saznanje da je on čestica. Pošto je, međutim, saznanje mera svesti, sama svest je obaveštena da je drugi elektron jedna čestica. Moj prijatelj ima svest ali pošto su njegova svest i moja svest iste, jer je svest u suštini jedna jednina, on će biti siguran da je njegov elektron, onaj koji on posmatra, čestica jer mu je moja svest to odmah saopštila. On će, dakle, videti drugi elektron, kao da je sudelovao sa njim. Zapravo, sam ja sudelovao sa njim i video ga kao česticu ali sam saopštio njegovom delu svesti moj podatak.

Tako će se pokazati da su naše dve svesti, zapravo, povezane čuvenim "Penrozovim skrivenim parametrima", ali će se pokazati i da je dovoljno da sam ja dobio iskustvo (odnosno da sam pridobio saznanje), pa da su podaci vezani za nju dostupni svima, u jednoj opštoj akaši, u jednoj holografskoj mreži, u jednoj ogromnoj Aleksandrijskoj biblioteci u kojoj nije moguće ništa sakriti.

Jasnim rečima, ovaj eksperiment, nastao na preklapanju tri eksperimenta kvantne fizike, predstavlja naučno objašnjenje teorije poslednjeg majmuna, podržano idejom postojanja morfogenetskog polja Ruperta Šeldrejka.

U ovom kontekstu, ako bih ja otkrio nešto, to nešto bi bilo dostupno svima na svetu, čak i onome ko o ovome ne zna ništa. Jedan majmun u Amazoniji otkrije kako da razbije

Ijusku nekog voća pomoću kamena. Na udaljenosti od miliona kilometara, jedan drugi majmun odmah shvata istu stvar.

<http://www.scienzaeconoscenza.it/articolo/campi-morfici-o-morfogenetici-risonanza.php>

http://www.animazen.it/campi_morfogenetici.html <http://www.reiki.it/autopoiesi-e-campo-morfogenetico> http://it.wikipedia.org/wiki/Rupert_Sheldrake
<http://www.sheldrake.org/About/biography/>

Sve ovo znači da u trenutku kada ja dobijem neko iskustvo ono je na raspolaganju svima. To međutim ne znači da svi odmah znaju o čemu se radi, ali mogli bi znati ako bi hteli. Drugim rečima, ako budu želeli da čitaju iz velike knjige sa morfogenetskog polja, to će im dati sve informacije koje su već prisutne, od svih događaja koji su pre bili talasi, odnosno nepoznati, a posle su postali čestica, odnosno shvaćeni.

Na ovom mestu želim istaći kako shvatanje, zapravo, ima dva nivoa, jedan realan i drugi virtuelan. Kada neko pridobije iskustvo on pribavlja morfogenetskom polju ovo iskustvo koje trenutno postaje dostupno svima. Ali to ne znači da je odmah u virtuelnosti jasno svima, jer je virtuelnost sagrađena od prostora i vremena. Zato, ono što se odmah dogodi u stvarnosti, dešava se i otkriva u vremenu za virtuelnost. Ja otkrijem nešto i svi će odmah, na svesnom nivou, znati da je tako. U virtuelnosti je potrebno vreme jer takva istina dolazi na nivo svesti. Ovaj problem se primećuje kada ti neko, kome si pokušao da objasniš nešto, odgovori... *"ma, znaš da sam unutar sebe to oduvek znao? samo što nisam bio svestan"*. U trenutku kada se verbalna komunikacija u virtuelnosti odnosi na koncepte koji već postoje u tebi, na nivou realne stvarnosti, eto kako ti znaš te stvari na koje, čini se, nisi nikada obraćao pažnju, zapravo su ukorenjene u tebi milenijumima.

Ovaj proces predviđa, u svakom slučaju, da postoji, u velikoj meri, volja da se razume, odvojena od ličnih interesa, mešanja vanzemaljaca ili bilo čega drugog nepredviđenog što ti ne dozvoljava da shvatiš u potpunosti. U ovom slučaju moraš pažljivo paziti da je subjekat kome želiš objasniti stvari pridobio takav nivo samosvesti koji je potreban da bi shvatio da bi bilo dobro da te sasluša.

Niko ne može biti obavezan da ide u školu i ako je na početku predmeta njegova svest odlučila da bude kreten, mora biti puštena na miru sa samom sobom, u svakom slučaju, čak i njen doprinos biće neophodan u krajnjem rezultatu.

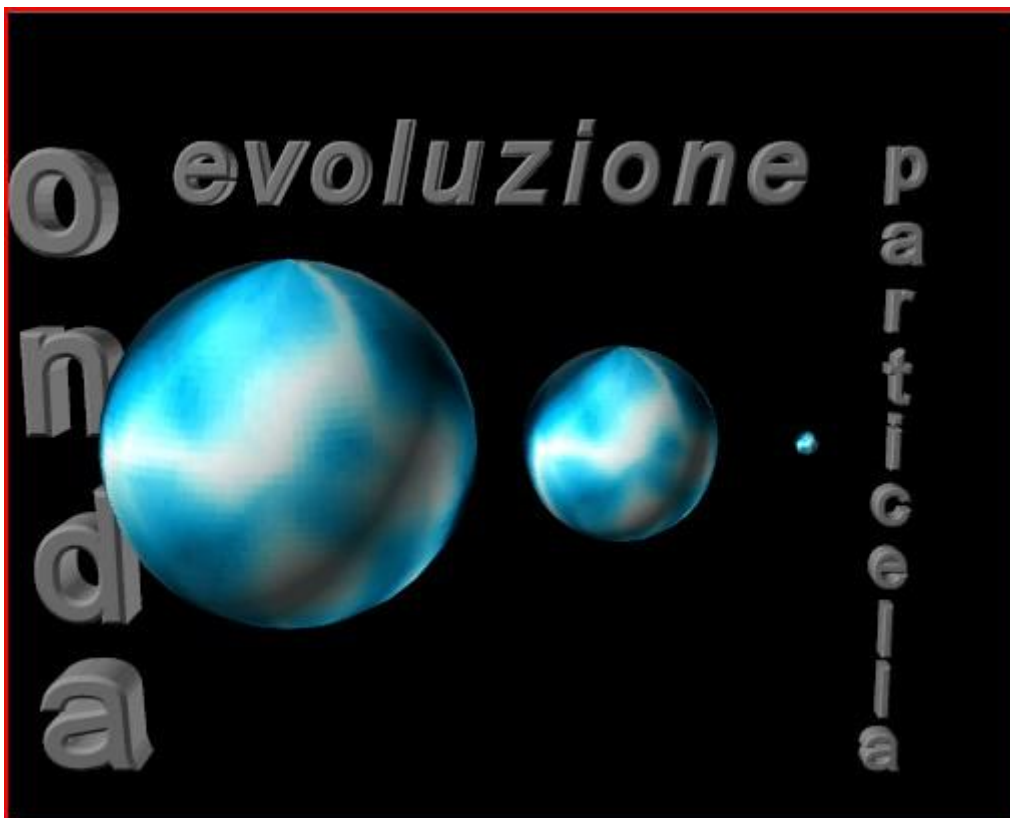
Problem otmice prema dualizmu talas-čestica.

Sve ovo što smo do sada izložili dozvoljava nam da poboljšamo sistem oslobađanja od problema otmice, ali zapravo vodi našu pažnju ne više prema otetima već prema svim bićima univerzuma. Pravi cilj našeg istraživanja će se otkriti na kraju, ne želja da se oslobodimo od vanzemaljaca već jednostavno želja da shvatimo ko smo. Ostalo

će doći automatski: stoga, bez korišćenja mehanističkih procedura sa ciljem da se oteraju vanzemaljci, da se spale, sravne sa zemljom. Pokušaćemo samo da razumemo da smo ili kao talas ili kao čestica, u zavisnosti od toga da li želimo, ili ne želimo da sudelujemo sa fenomenima koji nas okružuju.

Za ovaj cilj su nam korisne izjave otetih koji su oslobođeni, koji su pod hipnozom davali jasne izjave, ali za nas još uvek nejasne, o tome kako stoje stvari.

Prva stvar koju smo posmatrali kod oslobođenih otetih bila je jasna prisutnost sećanja na prošle živote, buduća mesta i pejzaže koji su se činili kao strane pojave. Duševni deo ovih subjekata, pod dubokom hipnozom, tvrdio je da mora da akumulira iskustva svih sasuda u jednu jedinu tačku, u trenutni sasud, jedinu stvarnost u sadašnjosti, da bi se posle mogao napraviti iskustveni skok. Bilo je jasno da se svest jednine deli na tri podsvesti, vezane za dušu, um i duh. Ove tri podsvesti nisu bile razmenjive među sobom, odnosno bile su odvojene i nezavisne. One su lutale u sferi delovanja, poređene sa probabilističkim kvantnim talasom, u kojoj si ti u vremenu, u prostoru i u energiji i malo, pomalo kako tvoje saznanje raste, tri svesti, koje stvaraju jedan realan i sferični talas, sastaje se u jednoj tački. U tvom trenutnom sasudu, jer će u njemu oni postati u vidu tačke. U tom trenutku talas tvoje nesvesnosti postaće svestan sebe i stvoriće se kao čestica. Tog trenutka nestaće sva sećanja na buduće i prošle živote ili "nekom drugom mestu". Ostaće samo realno iskustvo. I ti, sa svojim jedinim sasudom, bićeš svestan.

talas – evolucija - čestica

Ovo se dešavalo subjektima, bilo otežim ili ne, koji su uz našu pomoć ili nekom vrstom *uradi sam* ostvarili "iskustvo saznanja".

Odmah nam se vraćaju na pamet oni slučajevi u kojima su otežti subjekti opet upadali u problem otmice, uprkos tome što je sistem koji smo precizirali izgledalo da funkcioniše.

U poslednjim eksperimentima koji su vođeni, imajući u vidu priče otežtih, pod hipnozom, činilo se jasnim kako je ključni koncept eliminacija problema sa linije vremena. Drugim rečima, savetovalo se duševnom delu otežtih subjekata, koji još nije bio integrisan u virtuelnoj svesti, da očisti fenomene otmice iz sopstvenog postojanja. Ili se ulazilo u nešto proživljeno u prošlosti kada je otežti subjekat imao pred sobom vanzemaljca i pitao ga, ohrabren činjenicom da nije u snu na neki događaj, već proživljava scenu iz prošlosti odgovarajuću našoj sadašnjosti, da izmeni događaje. Tražili smo od duše da više nema ništa sa vanzemalcem i ono što se dogodilo je da je duša proizvodila neku vrstu talasa, sjajni fleš, posle kojeg su se stvari menjale, vanzemaljci nisu više bili prisutni i subjekat su otpratila kući poznata siva bića, poslušne sluge.

U jednom trećem primeru koristili smo tehnike Testa trijade pomoću boja (TCT), idejno-simbolička mentalna simulacija u kojoj subjekat arhetipski preuzima kontakt sa svojom realnošću otmice, i menja je pomerajući samo arhetipske snage, bez potrebe da ponovo vidi ili proživi sećanja bilo koje vrste. Ovom tehnikom tražilo se od subjekta da ujedini tri simboličke sfere dušu, um i duh, čineći da se ujedine u jednu sferu transparentnu, realno prisutnu, izvan mehanizma dvojnosti: jedna transparentna sfera koja je sposobna da predstavi Integrisanu Svest. U svim ovim slučajevima, nismo primetili da smo koristili simbolizam talas-čestica. Drugim rečima, mi nismo tražili od duše da ubije vanzemaljca ili da ga sravni sa zemljom, jer je, kako su nam neki duševni delovi ukazali, to bilo protiv jednog fundamentalnog principa.

Duša nije tu da bi dokrajčila nekog. Zapravo, mi smo tražili od duše, ili još bolje od njene svesti, da odluči da li želi i dalje da ima nešto sa vanzemalcima. Ona je, odlučivši da ne želi više ništa da ima sa njima, odlučivala i da ne želi da je ikada imala nešto sa njima. Drugim rečima, njena volja je odlučivala da bi se ona u ovoj virtuelnosti pojavila pred problemom vanzemaljca kao talas, odnosno fizički kao onaj izraz matematičke neinterakcije. Da bi postala transparentna sfera ona se, dakle, činila nevidljivom za vanzemaljca da je vanzemaljac ne bi više mogao pronaći i lokalizovati kao česticu u virtuelnom univerzumu. Pri spaljivanju vanzemaljca, ona nije ubijala vanzemaljca već je odbijala, činom svoje volje, interakciju, transformišući vanzemaljca iz čestice, fizičke realnosti pred njom, u talas, gde je mogućnost da vanzemaljac bude pred njom postojala, ali je imala beskrajno malu mogućnost da

bude baš na tom mestu. Radi se o jednom talasu o kojem ti imaš svest ali ne želiš interakciju sa njim.

Ponovo analizujući slučajeve u kojima se činilo da je naš sistem propao, shvatali smo u potpunosti zašto je propadanje bilo vidljivo. Otetu subjektu koji je spajao dušu, um i duh, u novom sistemu FLEŠ DINAMIČKI TEST TRIJADE UZ POMOĆ BOJA (TCTDF), formirao je jednu novu suštinu, koja je u stvarnosti bila istinita i originalna suština svesti: jedna sfera bez boja, potpuno transparentna, jer je sačinjena od svih boja. Integrirana svest se u dubokoj hipnozi uvek manifestuje kao muško, a ne više kao žensko, naglašavajući svoju androgenu prirodu. Pošto je integrirana ona ima svest o prostoru, vremenu i energiji i ne zna još iz kog razloga se nalazi u tom sasudu (telo subjekta, i ne zna još njegovo iskustvo) ali zna da je nju nešto ili neko, na početku univerzuma, podelio na tri dela koja su međusobno nerazmenljiva, pomoću tehnologije nekih mašina. Jednom kada se ta tri dela spoje ona više nije osvojiva. Nikada više, i nije više ni vidljiva vanzemaljcu ili bilo kome sa kime ona odluči da ne sudeluje. Ali kada, u nekim slučajevima, njena integrirana svest odluči da ponovo sudeluje sa fenomenom, njena volja će promeniti samu sebe iz talasa u česticu, čineći se vidljivom vanzemaljcu.

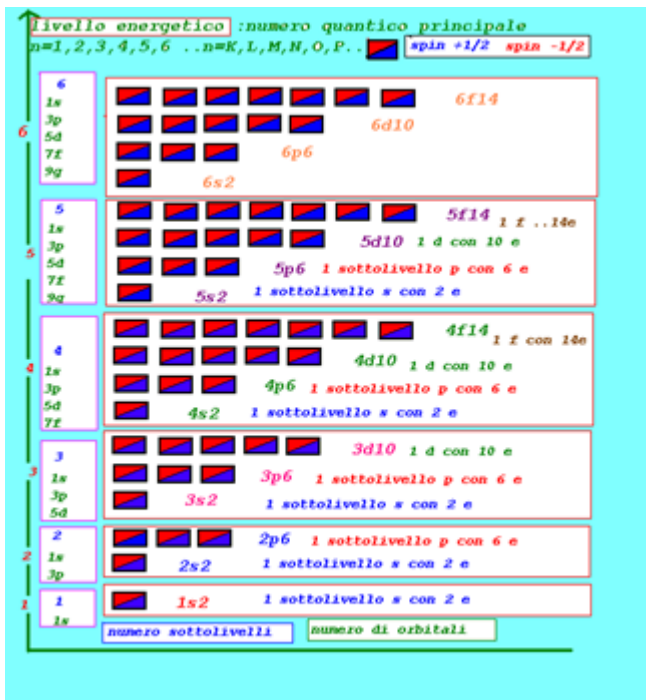
U nekim slučajevima oslobođenih otetih, sa integrisanom svešću (transparentna sfera) oni vide vanzemaljca kako ulazi u kuću i pokušava da uzme brata otegot i odmah se protive ovom manevru. U tom trenutku integrirana svest odlučuje da uđe u ulogu i sudeluje sa fenomenom, vraćajući se neumoljivo vidljiv, u stanju čestice, napuštajući stanje talasa. Tada tvoja volja odlučuje da ti želiš da sudeluješ sa problemom otmice. Ti se pojavljuješ vidljiv vanzemaljcu jer si odlučio da sudeluješ sa njim. To znači da vanzemaljac može opet sudelovati sa tobom.

Ti, međutim, nisi više podložan otmici vanzemaljca ali sledeći dan ćeš imati na telu znake jedne hipotetičke fizičko mentalne tučnjave.

Sva ova posmatranja su nam dozvolila da izmenimo originalni eksperimentalni deo dinamičkog TCT čineći ga dostupnim svima, bez potrebe za interfejsom koji će umesto tebe upravljati problemom. Ovaj interfejs je jednom identifikovan u grupi saradnika koji su radili sa ovim koji piše. Svako mora biti sposoban da radi na samom sebi, nakon što je dobro shvatio koji su uslovi u okviru problema sa kojim se suočava.

U jednom širem kontekstu, mi možemo, pred bilo kakvim događajem, odlučiti da li želimo da ga živimo i da sudelujemo sa njim i da budemo pred njim čestica ili da ne želimo da imamo ništa sa njim, ostavši u kvantnom stanju talasa.

Talasasti aspekt odgovara odluci da se ne pridobije svest, ili odbijanje, dok aspekt čestica podrazumeva značenje delovanja, interakcije.

Analogija između atomske fizike i strukture univerzuma.

Bomovski univerzum nije samo lokalni već je i virtuelan i fraktalan. To znači da ono što je u malom, može se identifikovati i u velikom. Hologram će, ako se raskomada na male delove, sadržati u malim delovima informacije celog holograma, samo sa manje definicije.

Zaista, ako ispitamo atomsku strukturu, shvatićemo da je ona strukturisana na sedam energetskih nivoa, koji se mogu identifikovati sa sedam osnovnih kvantnih brojeva "n".

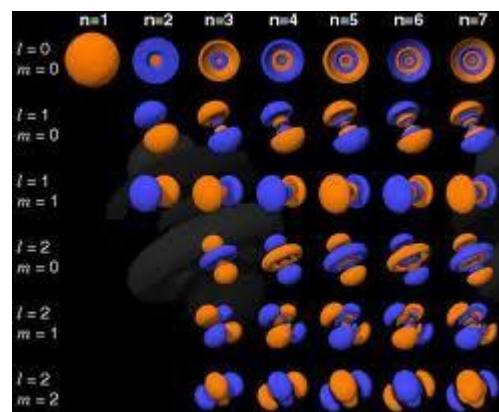
Svaki kvantni broj, od jedan do sedam, identifikuje jednu vrstu ljuštore, ili bolje, jedno područje prostornovremensko gde postoji mogućnost da se pronađu elektroni. Takvi elektroni žive u prostoru u posebnim oblicima koji se identifikuju kao orbitalni.

Kompleksnost takvih prostora se uvećava prelaskom na najbliži nivo do jezgra, sve dok se ne stigne do sedmog nivoa, gde se nalaze orbitali vrste s, p, d, f, g, sa sve komplikovanijim formama, po Schrödingerovim aproksimacijama.

Orbitali se pojavljuju kao mesta postojanja, gde je elektron talas i čestica zajedno. Elektron ne može da se spoji sa jezgrom, jer ako uđe u jezgro, zbog Casimirovog efekta, nadmašiće brzinu svetlosti. Za njega je jezgro zona zabranjenog ulaska. S druge strane, veruje se da u jezgru postoji drugih preciznih sedam energetskih nivoa, gde se neutroni i protoni ludo zabavljaju.

Da li sedam energetskih nivoa odražavaju sedam nivoa svesti univerzuma, opisanih u ovom delu? U istočnjačkim kulturama ljudsko biće je stvoreno od sedam tela, identifikovan ih kao sedam čakri, idejno smeštenih na jednoj

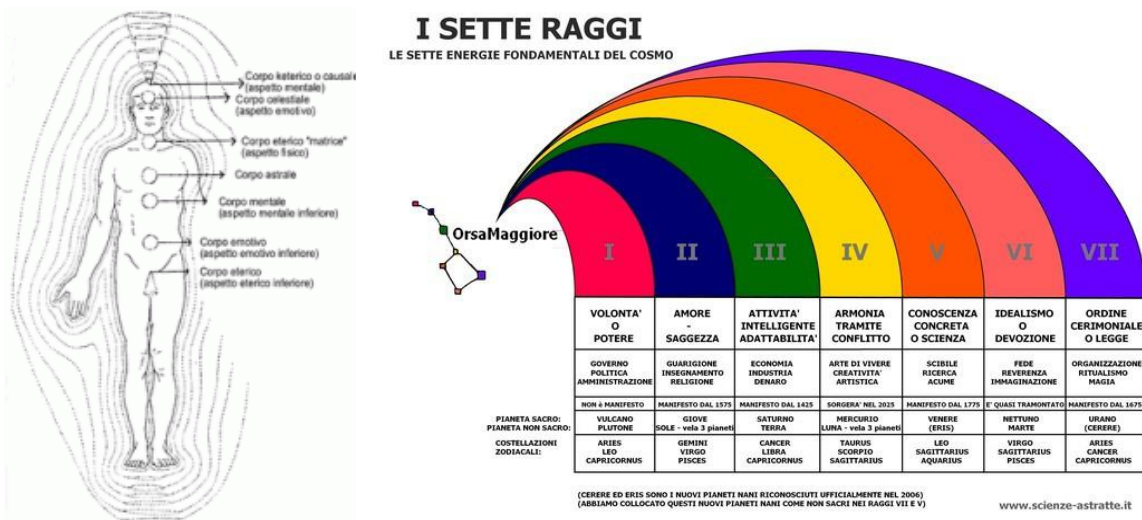
vertikalnoj osi, koji se skoro identifikuju sa različitim telima koje mi imamo ovde i na superiornim energetskim nivoima (u terminu visine a ne saznanja). Po onome što smo istakli, što se više jedna osoba čini evoluiranom to se više njena svest zadržava na jednom manjem energetskom prostoru i vremenu, fokusirana uvek na niži nivo (a ne viši, kako Nju Ejdz i snage koje njime vladaju, žele da verujemo). U svetu elektrona samo oni sa orbitalnom spoljašnjošću ostvaruju iskustvo hemijskih reakcija, jer ostali nikada ne učestvuju u ovima, već utiču na njih indirektno. Tako bića sa

superiornih nivoa odlučuju da upravljaju našim akcijama, za njihovu potrebu i korist: ali mi vodimo igru.

<http://isoladellagnosi.wordpress.com/category/esp/>

Još jednom konstatujemo da se iza priča Nju Ejdža kriju arhetipske istine, nažalost manipulisane u suštinskom krajnjem značenju stvari. Način da se govore laži, pokazujući virtuelnu realnost u lažnom i tendencioznom svetlu, gde je pak spasena ideja o broju sedam i gde simboličko značenje ovog broja krije istine mnogo dublje od numeroloških gluposti.

Zaključci.

Stigli smo na kraj putovanja.

U tri članka Geneze susreli smo se sa mitom o stvaranju u odnosu na prisutnost vanzemaljskih vrsta na našoj planeti. Utvrdili smo im početak, oblik, poreklo, veze sa svetom kroz istoriju ove planete i jungovski mit. Koristili smo arhetipski svet da tačno utvrdimo našu budućnost, konstruisali smo strukturu univerzuma, bilo idejnog ili fizičkog, koristeći najmoderniju kvantnu mehaniku. Ojačali smo koncept duše, uma i duha, ne samo ezoterički, već fizički kao grupu vektora, identifikovali smo pravi odnos između entropije i saznanja, stvorili smo model koji pobija ideju o dualizmu i odgovara fizičkim potrebama jednog talasno-čestičnog sistema po saznanju koje imamo o fenomenu koji proučavamo. Osim toga, znamo da možemo integrisati tri komponente trijade u jednu novu, ali zapravo staru i originalnu komponentu Integrisane Svesti (CI), koja može odlučiti da li želi da sudeluje ili ne, sa univerzalnom virtuelnošću, odgovorili smo na krajnje pitanje: zašto smo ovde i zašto se univerzum ponaša manifestujući se u jednoj večnoj sadašnjosti, gde se funkcija kvantnog talasa prošlosti i budućnosti sudara.

Ne možemo a da ne primetimo da se naša literatura čini univerzalnom, odnosno sposobnom da zadovolji sve eksperimentalne potrebe moderne fizike i istoričare antropozofijske filozofije.

Sada će svima biti jasno da čovek ne može bez svoje tri komponente, duševne, mentalne i duhovne, jer ako odluči da bude samo bez jedne od njih, preprečava put ka postizanju integralne svesti, ne želeći da sruši talas saznanja u jednu jedinu česticu, česticu Boga, naša suština, bez ometanja neverovatnih Higsovih bozona, verovatno lako stvorljivih voljom milijardi istraživača koji su tog dana želeli na silu da ga vide i stoga samostvore.

<http://www.scienzaeconoscenza.it/articolo.php?id=20901>
<http://www.psico.univ.trieste.it/labs/mislab/Validit%C3%A0.pdf>
http://utenti.multimania.it/liceo_dallaglio/lmetodi.htm
<http://www.oocities.org/tcantalupi/libro.html>

Dalji zaključci.

Iz ove poslednje slike situacije, čini mi se odobreno izraziti još neke napomene o pitanju otmice, u koju sam lično bio umešan, u ovoj istraživačkoj večeri, koja je već stigla do kraja, nakon nekoliko decenija proučavanja.

U poslednje vreme moja percepcija fenomena otmice jasno se promenila, a to može biti shvaćeno iz mojih prvih pisanja, upoređujući ih sa ovim najskorijim.

U početku sam mislio da je fenomen otmice jedan tipično fizički i tehnološki fenomen, gde je čovek bio nevina žrtva, a vanzemaljac dežurni zao. Malo pomalo tehnološkoj abdukciji se stalno dodavala jedna vantelesna abdukcija, snažnih ezoteričkih sadržaja i napomena, gde je vanzemaljac bez tela krao energiju otetog, na način antičkih demona. U potrazi za onima koji šalju ovu situaciju, najpre ćemo naći vanzemaljce iz čvrste dimenzije, sa jedne strane univerzuma i vanzemaljce iz bestelesne dimenzije iz drugog dela. Iza njih stoje pravi pošiljaoci ovog univerzalnog nivoa, identifikovani u dva lažna Boga (crno i belo, dobro i loše, svaki značajno protivan drugome, simboli lažnog i dvojnog univerzuma). Sada znamo da se prave gazde ovog malog pozorišta nalaze još više, u vidu figura nekad anđeoskih, a nekad jednostavno kao što smo mi.

Ovi lažni alter ego bili su još podmukliji prevaranti jer se, sa jedne strane, nisu mogli predstaviti u formi nečega što nisu, i nisu mogli da govore lažne stvari ali su sve činili da daju pogrešnu poruku. Subjekti koji su zarobili tvoju pažnju jer čine da se smatraš jednim od njih, kakva nagrada za tvoje uzdizanje ka njihovom svetu: dok su oni ti koji bi trebalo da siđu u naš, da bi postali svesni kao mi.

Bića koja koriste pukotine tvog jakog ega da bi učinili da poveruješ da si izabran za njihov nivo, dok si samo jedna delimično svesna osoba, koju žele da oduzmu sa ovog virtuelnog nivoa. Subjekti koji misle da si izdajnik ako ne uradiš ono što oni žele. Oni će te smatrati za jednog od njih, koji je imao hrabrosti (oni bi rekli ludost) da pridobije iskustvo. Ako se pobuniš protiv njihovog načina razmišljanja, smatraju te za izdajnika njihovih interesa koji su, na početku, bili i tvoji, dok predstavljaš evoluciju ka postizanju totalne svesti o Sebi. Njihove sluge na ovom egzistencijalnom nivou, nesvesni da su takvi, jer su zamagljeni sopstvenim egom, zvali bi nas izdajnicima, rekli bi da je Duša samo još jedan ljudski parazit kojeg se treba otarasiti što pre. Niko nije kriv za sve ovo jer, zapravo, ne postoji nikakva krivica, samo delovanja motivisana nedostatkom saznanja.

Ovako se na kraju stiže do razumevanja da je problem otmica sadržavao u sebi, kao beskonačne kineske kutije, mnoge druge probleme, među kojima: strukturu dvojnog univerzuma, kvantnu fiziku, koncept Mi kao Bog, otkrivanje duše, uma i duha kao integralnih delova jedne svesti integrisane, i kosmičke, koja je spremna da bude prepoznata kao Večna Svest.

I, evo, kako se pojavljuje jedna nijansa čitave priče koja nije sigurno nevažna. Problem otmice nije kako eliminisati vanzemaljce. Ovo je bila naša polazna tačka. Problem je kako učiniti da pojedinačne individue pridobiju saznanje. U tačnom trenutku kada sam ovo shvatio, čitava paradigma se spustila u moju glavu. Ne treba više da spasavamo čovečanstvo od vanzemaljaca već od samih sebe, od dela Sebe koji još uvek nije evoluirao. Problem da budemo ili ne budemo duševni, premešten je na biti talas ili biti čestica pred kontekstom iskustva.

Ukratko, ovaj problem, nije pripadao samo otetima, već čitavom čovečanstvu ovog i svih ostalih naseljenih mesta u univerzumu.

Oteti proživljava problem na jedan način ali se i onaj koji nije otet, bilo da je duševan ili nije, mora smatrati, u svakom slučaju, marionetom u rukama onoga ko stvarno pokreće vrtešku: biće "sa sprata iznad", onaj koji se razlikuje od tebe samo zato što ne želi da uprlja ruke stvarajući iskustvo, onaj koji uništava tvoje saznanje svakog dana, svaki Yuga, jer ti nikada ne shvataš pravu igru i prirodu igrača.

Dakle, pravi spas čoveka je u postizanju svesti.

Da bismo postigli saznanje potrebno je želeći to snažnim činom volje. U ovom kontekstu, oteti koji ne želi da postigne iskustvo o svome oslobađanju, neće se nikada osloboditi ni od svojih fizičkih otmičara, ni od svojih bestelesnih otmičara, ni od onoga ko ih je stvorio, niti od onih sa nivoa iznad, pravih arhitekata prevare.

Treba precizirati da sve ovo što smo izrekli nije plod moje maštovite vizije stvari, već je plod dva različita mentalna pristupa: racionalnog koji pripada levoj hemisferi i onog, u mom slučaju dugo zanemarivanog, senzibilne percepcije moje desne hemisfere.

Ali, svemu dodajem da ja nisam jedini koji tvrdim određene pretpostavke rada, budući da svaki dan otkrivam druge osobe na ovoj planeti koje su shvatile ono što sam ja mogao shvatiti, tokom mojih proučavanja; svi mogu lično potvrditi da je ovaj moj put, put drugih. Svi mogu ostvariti iskustvo i otići da vide i shvate da je ono što sam ja shvatio potpuno očigledno.

Ovaj članak se završava nagovaranjem da se **Postiže Iskustvo**. Ne verujte onome ko vam priča već idite vi lično da potvrdite. Tražite od vaše svesti da vas odvede tamo gde je realnost i posmatrajte direktno. U tom trenutku shvatićete stvari koje ste oduvek znali i setićete se ko ste se vratili da budete.

Na kraju su ipak svi shvatili i u tom trenutku sve svesti, kao u nekom beskonačnom ujedinjenju suvlasnika, odlučuju o svojoj budućnosti. Ali neće biti beskonačnih rasprava o tome šta raditi ili ne raditi: stvoriti neki drugi univerzum, uništiti ovaj, vratiti se na Izvor... Sve svesti će, zapravo, pridobiti ista iskustva i neizbežno će misliti na isti način. Odlučiće da sagrade njihov srećan svet, univerzum čak i virtuelan kako ti se čini, ali barem napravljen onako kako ti želiš, a ne kako želi neko nesvesno biće jer: za njega neće više biti prostora za postojanje.

Dakle, zašto ne početi **sada** da radimo sa našim saznanjima i našim svestima na ostvarivanju našeg budućeg **srećnog sveta**? Na kraju, šta smo tvrdili do sada? Ako deluješ, manifestuješ se i postojiš, ako ne deluješ, ne postojiš.

Cilj naučnog istraživanja je taj da pronađe matematičku funkciju koja predviđa budućnost polazeći od sadašnjosti. To znači da tražimo nešto vrste $\psi(t)$. Od trenutka kada vreme ne postoji ni takva funkcija ne može postojati. To znači da nauka nikada neće uspeti da ostvari cilj da predviđa budućnost iz sadašnjosti. Bilo kakva funkcija $\psi(t)$ može biti samo jedna funkcija trenutno postojećih podataka. U univerzumu ih ima mnogo više u odnosu na trenutno prisutne, i to je ono što pokušavamo da kažemo da vreme ne postoji. Prema tome, funkcija $\psi(t)$ može biti samo delimičan opis. U najboljoj pretpostavci, nauka može opisati svet samo delimično.

Odlomak iz:

Aranoff. S. (2010). Vreme ne postoji i nepotpunost saznanja.
PHILICA. COM Article number188

Kraj

Literatura:

- Ashtekar Abhay: CONCEPTUAL PROBLEMS OF QUANTUM GRAVITY (Birkhauser, 1991)
- Barbour Julian: THE END OF TIME (Oxford Univ Press, 2000)
- Bohm David: THE UNDIVIDED UNIVERSE (Routledge, 1993)
- Bohm David: QUANTUM THEORY (Constable, 1951)
- Bohm David: WHOLENESS AND THE IMPLICATE ORDER (Ark Paperbacks, 1988)
- Bohr Niels: ATOMIC THEORY AND THE DESCRIPTION OF NATURE (Cambridge University Press, 1934)
- Bunge Mario: QUANTUM THEORY AND REALITY (Springer, 1967)
- Davies Paul: ABOUT TIME (Touchstone, 1995)
- Deutsch David: THE FABRIC OF REALITY (Penguin, 1997)
- Ferris Timothy: THE WHOLE SHEBANG (Simon And Schuster, 1997)
- Flood Raymond & Lockwood Michael: NATURE OF TIME (Basil Blackwell, 1986)
- Gell-Mann Murray: THE QUARK AND THE JAGUAR (W.H.Freeman, 1994)
- Greene Brian: THE ELEGANT UNIVERSE (WW Norton, 1999)
- Guth Alan: THE INFLATIONARY UNIVERSE (Helix, 199#)
- Hawking Stephen: A BRIEF HISTORY OF TIME (Bantam, 1988)
- Heisenberg Werner: THE REPRESENTATION OF NATURE IN CONTEMPORARY PHYSICS (Deadalus, 1958)
- Hoyle Fred, Burbidge Geoffrey, and Narlikar Jayant: A DIFFERENT APPROACH TO COSMOLOGY (Cambridge Univ Press, 2000)
- Kaku Michio: HYPERSPACE (Oxford University Press, 1994)
- Linde Andrei: PARTICLE PHYSICS AND INFLATIONARY COSMOLOGY (Harwood, 1990)
- Linde Andrei: INFLATION AND QUANTUM COSMOLOGY (Academic Press, 1990)
- Penrose Roger: THE EMPEROR'S NEW MIND (Oxford Univ Press, 1989)
- Price Huw: TIME'S ARROW AND ARCHIMEDE'S POINT (Oxford University Press, 1996)
- Prigogine Ilya: FROM BEING TO BECOMING (W. H. Freeman, 1980)
- Rees Martin: BEFORE THE BEGINNING (Simon And Schuster, 1996)
- Scott Alwyn: STAIRWAY TO THE MIND (Copernicus, 1995)
- Smolin, Lee: THREE ROADS TO QUANTUM GRAVITY (Weidenfeld and Nicolson, 2000)
- Von Neumann John: DIE MATHEMATISCHE GRUNDLAGEN DER QUANTENMECHANIK/ MATHEMATICAL FOUNDATIONS OF QUANTUM MECHANICS (Princeton University Press, 1932)
- Weinberg Steven: DREAMS OF A FINAL THEORY (Pantheon, 1993)
- Wigner Eugene: SYMMETRIES AND REFLECTIONS (Indiana Univ Press, 1967.
- Storiella zen <http://www.youtube.com/watch?v=7E9Oc1o9CyM&feature=related>